

Giới thiệu Vị Hôn Phu Ác Ma Của Ta

Truyện Vị Hôn Phu Ác Ma Của Ta của tác giả Linh San là một câu chuyện ngôn tình hiện đại, ngược sủng đan xen. Hẳn rồi cuộc muốn sờ mó nàng tới khi nào a?!

Khi nàng còn nhỏ đã bị hãm đoạt đi nụ hôn đầu tiên, nàng đã muốn nôn. Thật vất vả đến lúc nàng vào đại học, tưởng chừng có nhiều ngày vui vẻ. Vị lão huynh này cư nhiên vẫn là âm hôn không tiêu tan, ngay cả nàng dùng ánh mắt thương thức soái ca khác cũng không được! Bất quá hẳn tuy có bá đạo, may mắn lương tâm còn chưa bị chó tha đi.

Bạn đang đọc truyện *Vị Hôn Phu Ác Ma Của Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1

Vì muốn cuộc sống đại học của mình thêm muôn màu muôn vẻ, Nguyên Tiêu quyết định tham gia một câu lạc bộ nào đó.

Nhưng là.... Tham gia câu lạc bộ nào đây?

“Tiêu Tiêu, tham gia câu lạc bộ khiêu vũ được không?” Lâm An Ny liếc mắt nhìn chung quanh một lúc liền hỏi. Chính nàng không hề muốn tham gia câu lạc bộ ngoại khoá nào vì nàng thật không muốn cả ngày phải mệt chết như vậy.

Cuộc đời “sanh viên” đối với An Ny mà nói, phải là một ngày sau đi tan học được vui chơi giải trí, như vậy đơn giản thoải mái, nhưng nàng luôn biết rằng với sinh viên gương mẫu như Nguyên Tiêu sẽ không cùng “chí hướng” như nàng.

Quả nhiên không ngoài dự liệu của nàng, thân là bạn chí cốt, nàng tự nhiên cũng có nghĩa vụ tới giúp Tiêu Tiêu chọn được một câu lạc bộ tốt.

“Người nghĩ ta có ‘tê bào khiêu vũ’ trong người sao?” Nguyên Tiêu nói.

An Ny về mặt ngữ ngôn một lúc sau đó lắc đầu. Ân! Vậy đổi cái khác.

“Vậy câu lạc bộ thẩm mỹ thì thế nào?” An Ny lại đưa ra ý kiến khác.

“Người cảm thấy ta thực không ổn sao! Cần đặc biệt đi huấn luyện sao?” Nguyên Tiêu bất an hỏi.

Con gái a! Đều như vậy a, đối với vẻ bề ngoài của mình luôn khẩn trương như vậy.

An Ny nhìn sang nhỏ bạn thân bên cạnh, chỉ thấy Nguyên Tiêu toàn một “cây trắng” âu phục, cổ áo viền ren, mái tóc bình thường nhưng mượt mà như tơ tủy ý rồi tung hơi lộ ra trên vai.

Nàng tươi mát, tự nhiên, tựa như một đoá hoa phù dung nước xinh đẹp.

Trời sinh là một mỹ nữ đoan trang khuynh đảo nhiều đồng học nam, bất quá, không may là Nguyên Tiêu vĩnh viễn không nhận ra chính mình có nhiều nét đặc biệt khiến người khác yêu mến

Cho nên, thể dục thẩm mỹ đối với Nguyên Tiêu thì nói thật là không cần thiết.

“Kia.....” đang lúc An Ny vì tình nghĩa bạn bè mà ngẫm nghĩ suy tính lại,

Nguyên Tiêu đột nhiên bắt lấy tay nàng, kêu to giống như đã phát hiện ra “mấy cục 500k”

“Hội thưởng trà, chính là nó nha.”

“Cái gì?! Học pha trà như người già à?” An Ny tức giận nói. Thật kỳ quái, nhỏ bạn này bình thường ngay cả uống cà phê còn sợ là tối về ngủ không được, sao giờ lại đòi tham gia cái hội thưởng trà là sao?

An Ny ngẩng đầu hình hướng mặt trời gia gia! Ân! Thực sự vẫn rất bình thường a! Vẫn là mọc từ phía đông đúng vậy a!

“Ân a!”

An Ny nhìn lại một chút cái hội thưởng trà đó, chỉ thấy một đám nữ sinh đang vây xung quanh đó, không biết là đang nhìn cái gì.

“Oa! Nam sinh kia thật là quá đẹp zai a!” Nguyên Tiêu dán cả hai mắt nhìn đắm đắm. Nàng yêu nhất là mí mắt dài nhỏ đơn độc đầy mê hoặc này, khi

chất vừa lạnh vừa nhu này, giống y chang mấy anh nhân vật trong phim thần tượng Nhật Bản a, thật sự là rất đẹp!

An Ny theo ánh mắt háo sắc của nàng nhìn lại hướng đó, trong lòng giật mình, sắc mặt bỗng chốc trắng bệch. Không thể nào? Làm sao có thể là hắn?

“An Ny, ta quyết định tham gia hội thưởng trà này!” Nguyên Tiêu ngay từ khi nhìn thấy ánh mắt xinh đẹp của cái “giống đực kia” đã bị hấp dẫn mãnh liệt. Nàng vẫn luôn thích những vật xinh đẹp, nhất là mỹ nhân, nàng càng không thể kháng cự.

“Tiêu Tiêu, đừng tham gia cái hội trà đó! Kia.....Thật không tốt đâu.....” An Ny vội vàng giữ chặt tay nàng, kiên quyết mãnh liệt can ngăn.

“Vì sao? Hắn... của trời sinh a! Trời dành cho ta.....Hắn thật sự rất đẹp a.....” Nguyên Tiêu nó xong lời cuối cùng, trong ánh mắt như được dán lên hai trái tim đo đỏ to đùng nhấp nháy. “Ta muốn làm quen với hắn, có lẽ hắn cũng thích ta, sau đó bắt quả chúng ta dù không thành đôi nhưng vậy hội cũng hạnh phúc lắm rồi..... Ối! Chúng ta nhanh đi làm quen với hắn!” “Ngươi đừng choáng váng nha! Hắn sẽ không thích ngươi đâu.” An Ny ngăn cản nàng.

“Ai nói? Ngươi đừng giành nha! Ta nhìn thấy hắn trước mà!” Cái miệng nhỏ nhắn cầu Nguyên Tiêu dôi lên.

“Ngươi.....”

“Của ta mà! Của ta mà! Làm sao trời lại sinh ra một sinh vật giống đực xinh đẹp vậy a.....nếu không phải tận mắt nhìn thấy, ta căn bản không dám tin a.....”

Ngay lúc Nguyên Tiêu đang ngơ ngác tự thì thầm quyết tâm hướng về phía mỹ nam tiếp cận, An Ny chỉ một mực giữ chặt tay nàng hét to—— “Nguyên tiêu Tiêu! Hắn thích bà già kia!”

Mấy lời này làm cho bộ dáng bước ra tiến lên của Nguyên Tiêu bị thu hồi trở lại, sau đó là một trận run run, mặt chậm rãi biến thành trắng bệch, tan nát cõi lòng nhìn An Ny nói: “Lâm An Ny, ngươi nói thiệt hay giả?”

“Đương nhiên là thật! Bất quá, hiện tại ta không thể kể rõ cho ngươi hiểu được, nhưng ngươi phải tin tưởng ta, ta sẽ không hại ngươi.” Trong một lúc không thể dùng một lời mà nói hết được a

“Thật vậy sao? Ta đây.....”

“Ngươi cũng đừng như vậy làm ta sợ a! Ngươi mới vào đại học! Sao lại như vậy mà mặt đi nhân tính.....”

“Cái gì, mất nhân tính a?!” Nguyên Tiêu tức khí nắm lấy cổ áo của nhỏ bạn thân, tính nàng thích trắng đen rõ ràng, nếu không nói rõ sẽ bám nàng không dứt nha.

“Là... là xinh đẹp đến làm giảm hết nhân tính... Ý tứ chính là tựa như thần tiên a!”

“Nói vậy mới thấy đúng chút ít chứ!”

đột nhiên, một bàn tay to bắt được bả vai của Nguyên Tiêu, sau đó xem nàng như một đứa trẻ kéo về phía hắn, nàng chợt đón nhận một đôi mắt đen nhánh lại xinh đẹp thần bí.

“A!” Nàng thét chói tai.

Một bàn tay to che đi khuôn miệng nhỏ của nàng, ngừng lại cái tiếng thét chói tai kia.

“Ngươi là Nguyên Tiêu?”

Oa! Giọng nói hắn thật là nghe rất hay nha! Nàng cộng thêm cho hắn một điểm nữa nha!

“Ừng vậy, anh là.....”

Ngay cả nói cũng chưa hết câu, môi hắn cứ như vậy in lại trên môi nàng.

Nguyên Tiêu chỉ cảm thấy trời đất đảo lộn, không biết phải phản ứng thế nào, sau phút giây kỳ diệu đó lại bị chính cánh tay hắn đẩy ra.

Tai chỉ nghe thấy giọng nói bá đạo của người nam nhân lạ mặt nói với nàng: “Em là vị hôn thê của tôi, dĩ nhiên là phải cùng tôi tham gia câu lạc bộ bơi lội!”

Minh Quang Khải!

Nàng nên sớm nhận ra, haizz, trừ hắn ra, còn có ai có thể bá đạo như vậy, còn đối với nàng động tay động chân a.

Mà cái mặt hắn luôn trung lên cái vẻ bất cần đời, lúc cười tựa như như không, đôi mắt sâu thâm thụy trên chiếc mũi thẳng tắp, cùng hé miệng khiêu gợi.....

Hắn a! Ngay từ nhỏ đã đối với nàng như một tiểu ác ma, chẳng qua tới lúc này đứng trước mặt nàng, phải phong cho hắn thành đại ác ma mới xứng!

“Anh... Anh... Anh...” Trời ạ.... Trời ạ! Tài hùng biện không ngại ăn nói của nàng như thế nào trong nháy mắt lặn mất đầu ời, lại biến thành đại lấp bắp a.

“Tiểu Nguyên Tiêu” Minh Quang Khải khoe miệng kéo lên mỉm cười, dùng loại thanh âm nàng vừa quen lại vừa lạ nói: “Em theo tưởng tượng của tôi thực là giống nhau, như vậy đáng yêu, tôi muốn cùng người “đáng yêu” cùng nhau yêu đương qua ngày ngày đêm đêm mê muội rồi.....”

“Minh Quang Khải ! Anh đừng có nói hươu nói vượn”

“Tôi có nói sai gì sao, em tâm địa thật nham hiểm, chẳng lẽ đã quên ngày đó chúng ta nhiệt nhiệt hoá hoá hôn môi thế nào sao.....”

“Bệnh thần kinh!”

Nguyên Tiêu bắt gặp ánh mắt tò mò đang chăm chú nhìn vào hai người bọn họ của An Ny, liền quay về phía hấn hét lớn một tiếng, sau đó lôi kéo An Ny xoay người bỏ chạy.

“Tiêu Tiêu...”

“An Ny, chạy mau! Mắc công bị ác ma hại thân!”

Trên thực tế, Nguyên Tiêu đã cảm thấy được trên người mình bị hơi thở tà ác che kín. Không biết ăn tôi có hiệu quả không? Nếu thật sự không được, sẽ nhanh chút nói tạm biệt với thiên đường.

“Ác ma?”

Hai người giống như đang chạy trốn từ thần hướng về phía lớp học, Nguyên Tiêu ngay cả thở cũng không kịp thở, An Ny thật muốn nhanh chóng tra hỏi nàng.

“Oa! Ngươi nha Nguyên Tiêu, tự nhiên lại quen biết được một đại soái ca, nam nhân kiệt xuất như vậy ... Oa! Vừa gặp mặt đã tự nhiên như vậy một màn nồng nhiệt hôn nhau thắm thiết, thiết là lãng mạn quá đi!”

Nên sớm biết nàng cũng sắc nữ không kém, nếu không hai người sao lại hợp nhau mà làm bạn được. Haizz!

Chẳng qua nàng không mong mọi người biết được quan hệ của nàng với Minh Quang Khải, vì chỉ sợ nói ra quan hệ này sẽ làm người khác không tin, chuyện cũng không thể nói trong vài phút đồng hồ đâu, làm nàng cũng không muốn nói.

“Hắn đẹp trai sao?”

“Đúng vậy! Làm sao lại có nam nhân nào như ánh mặt trời thế này, vừa xuất hiện liền làm người ta rung động, lại vô cùng lãng mạn mãnh liệt hôn ngươi, không phải quá lãng mạn sao?” An Ny còn tưởng rằng nàng đang diễn vở Toa Sĩ Bí Á, vừa nói chuyện lại còn khoa tay múa chân.

“Không về sao?” Nhanh chút thu gom sách vở về nhà thôi.

“Tiêu Tiêu, ngươi có phải là nộ hôn đầu liền dâng hiến cho hắn sao?”

Thật là đủ rồi nhá! “Làm ơn a! Ngươi đại tiểu thư của ta, làm ơn định nghĩa lại thế nào là hiến hôn nha? Mất của ngươi làm bằng pha lê sao? Đầu gối nhìn cũng biết là ta bị đoạt hôn nha!” Cái này phải làm rõ nha, tại sao lúc trước lại đem tình cảm bằng hữu giao cho nàng ta chứ? Thu hồi, thu hồi! Phải nhanh đòi về nha!

“Tiêu Tiêu, vậy mau nói cho ta biết hắn là ai?”

“Ai là ai?”

An Ny trong liền lập tức bắn ra sát khí “Không được đánh trống lảng!”

“Vậy đầu tiên ngươi nói cho ta biết ngươi với tên mỹ nam ở hội thưởng trà có quan hệ gì?”

Chỉ thấy sắc mặt An Ny trắng nhợt, giống hệt bộ dạng gián điệp đang bị địch bắt tra tấn nghiêm hình bức cung. Thật sự là đủ ời nha! Cũng không cần bức người khác thế chứ!

“Áy da! Ngươi đừng hỏi!” An Ny nói

“Ta đây cũng không nói, ta muốn về nhà.” Nguyên Tiêu xoay người bước đi. “Cái gì? Nhanh vậy? Buổi chiều không đi dạo sao?”

Vốn tâm tình cũng không tệ lắm, nhưng hiện tại Nguyên Tiêu thậm nghĩ nhanh chút chạy về nhà đi ngủ.

“Nguyên Tiêu!”

“An Ny iu dẫu, ngày mai gặp nhá.” Không đợi An Ny chào lại, Nguyên tiêu vội vàng thoát khỏi hiện trường.

Có người nói, nữ nhân quan tâm nhiều đến nhau thì đủ phát hiện ra hết dấu vết, mà An Ny lại quá quan tâm đến chắc chắn thể nào cũng để lộ ra nhiều dấu vết

Nguyên Tiêu vừa chạy vừa nghĩ, nàng chắc chắn sẽ không ngờ ngờ ngác ngác bị An Ny hỏi cung, lỡ mà phốt ra rằng nàng cùng hắc- Minh Quang Khải có hôn ước từ bé, tức hắc là vị hôn phu của nàng.

Làm ơn đi! Hiện tại là thời đại nào rồi, còn có chuyện đính ước từ nhỏ này, nói ra người khác nghe lại tưởng chuyện này so với việc con gái ngày nay còn xử nữ quả thật còn lạ hơn.

Thực vừa vặn, bản thân nàng có đến hai chuyên lạ lẫm, vừa còn xử nữ, cũng có cả vị hôn phu, mà nàng hiện tại rất muốn phá vỡ cái chuyện lạ đầu tiên, nhưng tuyệt đối là không nhờ tên xú nam nhân kia đánh vỡ chuyện đó.

Ngay lúc Nguyên Tiêu bước nhanh qua vườn trường, liền xuất hiện hai người mặc vét đen vạm vỡ chặn lại.

“Các người muốn làm gì?” Nguyên Tiêu nhìn bọn họ

“Thiếu gia nhà chúng tôi muốn mời tiểu thư sang bên kia một chút.”

“Cái gì a? Tôi không biết thiếu gia nhà các người, các người mau tránh ra. .... A! Cứu mạng a!”

Còn không kịp dùng sức chống cự, cả người nàng giống như con mèo nhỏ bị cả hai ép lại xách đi về phía con đường trước mặt.

“Chúng ta lại gặp mặt rồi, tiểu bánh trôi”

Vừa nghe thấy thanh âm, máu toàn thân của Nguyên Tiêu phút chốc từ lòng bàn chân chạy ngược lên.

Là hắc!

Mau lên xe!

Nhớ lại màn bị khiêng lên xe giữa trường, thật là, nghĩ muốn trốn, nhưng tên Minh Quang Khải lại khoá cả cửa xe lại, nàng liền không có chỗ nào trốn được, chỉ còn cách cùng hắc ngồi trong xe tròn đôi mắt nhỏ trừng hắc.

“Muốn đi đâu?” hắc nhíu mày.

“Ồi. ....” Chỉ cần không đi cùng hắc, đi đâu cũng là thiên đường. ....

“Không biết đi đâu sao? Tốt lắm, vậy chúng ta đi hóng gió, để chúng ta có thêm thời gian ôn lại chuyện xưa.”

Nàng vội vàng lắc đầu “Không được, không được! Mẹ tôi muốn tôi sau khi tan học liền trực tiếp về nhà, không thể cùng người xa lạ đi ra ngoài ăn chơi lâu lằng. ....”

Bạn đang đọc truyện *Vị Hôn Phu Ác Ma Của Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2

“Ê! Các người có biết lái xe không vậy?”

“Tránh ra mau, chúng ta có chuyện khẩn cấp a ? ”

Phía sau, một đồng người nhìn hai người bọn họ bấm kèn inh ỏi, chửi mắng thậm tệ, Nguyên Tiêu nhìn Minh Quang Khải điềm nhiên như một ông lão vô ưu, ngồi không bất động, nàng bị dọa đến ngây người.

“Anh mau lái xe đi a. ....”

“Tôi đối với em mà nói, chính là người xa lạ sao?” Hắc quay đầu hỏi.

Trong đầu nam nhân này rốt cuộc là cái gì vậy a? “Được rồi, được rồi! Không phải !” “Tôi đây là cái gì?” Hắc lại hỏi.

“A?”

Tiếng kèn phía sau lại một trận vang lên, hai Nguyên Tiêu vội vàng nói: “Là vị hôn phu của tôi! Có thể lái xe đi chưa?” Bằng không ngày mai. . . . . Nga!

Không, căn bản không cần ngày mai, chiều nay có lẽ vụ này bị đăng báo.

Nhìn bộ dáng xinh đẹp của nàng thất sắc, Minh Quang Khải cũng không nhẫn tâm, vội vàng tiếp tục đi tới phía trước.

Dọc theo đường đi Nguyên Tiêu đều thờ phỉ phỉ không muốn cùng hắn nói chuyện, thẳng đến khi xe đứng ở bờ biển, thấy được biển lớn mênh mông vô bờ, tâm tình của nàng mới tốt được một ít.

Dừng xe, nàng lập tức định mở cửa xuống xe, nhưng Minh Quang Khải liền bắt được tay nàng “Tức giận à?”

“Anh có biết hay không vừa lúc này rất nguy hiểm lại quá mất mặt?”

“Tôi biết.”

“Biết mà anh còn. . . . .”

“Bộ dáng tức giận của em thật đáng yêu.”

Nàng hận không thể nhắm ngay khuôn mặt tuần tú đáng giận của hắn ột cái tát, hảo hời đáp việc hắn cư nhiên trêu cợt nàng như thế.

Chẳng qua. . . . . Mấy năm nay không gặp, hắn chẳng những không biến dạng, ngược lại, hắn lại càng thêm anh tuấn tiêu sái, một bộ dáng tà ác làm mê hoặc nữ nhân, giống như một ác ma.

Bất quá, nếu nói hắn là ác ma, nàng tự nhiên sẽ không trở thành người bán đứng linh hồn nữ nhân chứ.

“Anh. . . . .”

Hắn đột nhiên tới gần nàng, hai người khoảng cách càng gần, con ngươi đen láy phảng phất hai ngọn lửa, khuôn mặt anh tuấn gần ngay trước mắt, làm nàng cơ hồ không thể hô hấp.

“Nói thật, trong khoảng thời gian này em có lên tôi làm điều xằng bậy gì không?” Khẩu khí của hắn phảng phất như nàng là thuộc sở hữu của hắn, hơn nữa tuyệt đối là hắn rất quan tâm nàng.

Nàng khó chịu khi hắn nói như vậy, trừng mắt nhìn hắn liếc một cái. Chỉ thấy hắn lộ ra thập phần tiêu sái tươi cười, nói: “Như thế nào? Không phục à?”

“Anh không phải đi nước ngoài sao? Như thế nào đột nhiên trở về?”

“Nếu tôi nói là vì tôi đã không nghĩ sẽ chờ đợi nữa, tôi rất nhớ em, tôi. . . . .” “Anh cái gì cũng không suy nghĩ sao, trước kia chúng ta còn quá nhỏ không hiểu chuyện, cho nên. . . . .”

“Cha mẹ quyết định, chẳng lẽ bọn họ cũng còn trẻ không hiểu chuyện sao?”

Nam nhân tự đại đáng ghét! Nàng nhìn hắn nói! “Ừ! Anh đừng lại gần tôi nữa, bằng không tôi. . . . .”

“Như thế nào? Em muốn khóc sao?”

Khuôn mặt đẹp của nàng đỏ lên. Làm sao giống bộ dáng nữ nhân hay khóc chứ?

“Còn có cái này, nói cho em một tin tức vô cùng tốt.”

Trời ạ! Hắn dựa vào gần như thế, hai nàng cả người là lạ, tim đập cũng nhanh hơn.

Đáng giận! Nguyên Tiêu, mi cần phải chống đỡ, không thể bị hắn mê hoặc, tuyệt đối không thể!

“Mặt của em đỏ quá, em. . . . .”

“Anh cảm mến! Tôi không thích nghe!” Nàng giống một tiểu cô nương xấu tính, nhìn hắn phát ra tiếng hô phản nộ.

Hắn cư nhiên vu oan ma quỷ, sau đó lấy tay sờ sờ khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, “Nếu chúng ta về sau học chung, tôi đây làm học trưởng nhất định sẽ hảo hảo chiếu cố em”

“A?” Nàng một trận kinh ngạc.

“Nghe không rõ ràng sao? Tôi nói lại lần nữa nha. . . . .”

“Anh nói anh cùng tôi học cùng trường đại học?” Nàng sẽ không mệnh khổ như vậy chứ?

“Đương nhiên.”

“Nhưng là anh không phải ở nước ngoài. ....”

“Vì em, tôi đã quyết định trở lại.”

Nàng lập tức không biết nên nói cái gì nữa, chỉ có thể trợn mắt há hốc mồm, một bộ dáng ngây ngốc, thoát nhìn rất đáng yêu.

Ở thời điểm nàng không kịp phản ứng, cả người đã bị hắn ôm vào trong ngực.

“Anh muốn làm. ....” Còn chưa nói xong, môi hắn liền chạm vào cái miệng nhỏ hồng nộn của nàng, còn dùng răng nanh khẽ cắn.

Nàng thử phản ứng, lại phát hiện chính mình bị hắn ngăn chặn vô kế khả thi. “Hôn em cảm giác vẫn mê người như thế, thật ngọt ngào. ....”

“Tôi vừa mới mới ăn kẹo. ....” Mặt nàng đỏ hồng mở miệng giải thích, lại ở đây mắt hắn thấy được một chút tia sáng không biết là sùng nịch hay trào phúng.

“Em thật thơm.”

Không được! Nhất định ngăn cản. Nguyên Tiêu há mồm định kêu to, lại vừa vặn làm cho hắn “thừa nước đục thả câu”.

Đầu lưỡi của hắn giống như con rắn khiêu mở hàm răng của nàng, bá đạo xâm nhập cái miệng nhỏ của nàng, cùng cái lưỡi phấn hồng đẩy đưa.

“Ừm. ....”

Nguyên Tiêu đột nhiên bị nam nhân xa lạ hôn, vừa kéo vừa ôm, nàng lập tức bị dọa ngây người, cũng bởi vì rất kinh ngạc, cho nên Minh Quang Khải đưa tay trực tiếp vuốt ve bộ ngực vừa khéo léo vừa đáng yêu của nàng, dự vọng không chút khách khí lại bốc lên.

Mới đầu là vì muốn trả thù tiểu nữ nhân này một chút, cho nên cố ý dùng phương thức này đến bắt nạt nàng, muốn cho nàng hiểu được nữ sinh không thể phản kháng nam nhân, muốn nàng ngoan ngoãn nghe lời, nào biết hắn cư nhiên đã bị dụ hoặc dù trước nay chưa có.

“Không được như vậy. ....” Nàng thờ gấp phản kháng, thân mình cũng không tự chủ xụi lơ ở trong lòng hắn, thờ gấp vụt vụt.

“Không được sao? Như vậy không phải thực thoải mái sao?”

Có cũng không nói cho anh! Trong lòng nàng đang nói thầm.

Hắn đưa bàn tay to bắt đầu thật chậm rãi khinh nhu, ngón tay luồn vào áo lót Bra màu dâu tây của nàng, xâm nhập kéo xuống, lộ ra nụ hoa nhỏ phấn hồng.

“Vẫn là màu phấn hồng, thật đáng yêu!”

“Không cần. ....” Hai tay của nàng bắt được ma trảo của hắn đang xằng bậy trước ngực mình, lại kéo không nhúc nhích nổi, ngược lại cực kỳ giống nàng bắt tay hắn vuốt ve chính mình.

Ngón tay thon dài vẽ từng vòng tròn ở đầu ngực nhỏ nhỏ của nàng, sau đó ôn nhu kẹp lấy nó, thân thể của nàng cảm thấy một trận phấn khởi, hô hấp càng ngày càng dồn dập.

“Không cần. ....”

Nàng khẽ cắn đôi môi hồng nộn, một tay hắn khẽ vuốt bộ ngực sữa của

nàng, trong lúc đó một tay kia chậm rãi dôi xuống, đi tới giữa cặp đùi đang kẹp chặt của nàng. ....

“A. ....”

Nàng mới há mồm, lập tức bị hắn hôn trụ, hắn hút môi của nàng, nhắm nháp trong miệng nàng ngọt ngào.

Tay hắn cũng thừa cơ ở quần lót của nàng mà vuốt ve, rất nhanh, ở nơi hắn âu yếm bắt đầu hơi ướt át.

Hắn hiểu được nàng đã muốn động tình, xuân tâm nhộn nhạo.

Hai chân của nàng vô lực hơi hơi mở ra, làm hắn càng thêm nắm chắc cơ hội xâm nhập từ phía trên quần lót, tìm được đóa hoa ướt át.

“A!”

Tay hắn chỉ đụng chạm một chút, đóa hoa nhỏ của nàng đã sớm trướng nóng biến cứng rắn lại, tia chớp khoái cảm đánh tới làm nàng run rẩy một chút, sau đó thật thoải mái.

Không! Nguyên Tiêu bắt lực phe phẩy đầu, ý đồ phản đối lửa nóng trong cơ thể đang rục rịch.

Cái miệng của hắn cũng không nhàn rỗi, nằm ở trước ngực của nàng, há mồm hút mạnh đầu ngực của nàng “Không cần như vậy.....” Nàng vô lực phản kháng.

Hơi thở cảm nhận mùi thơm mê người của nàng, càng làm hắn cảm thấy trong cơ thể nhiệt huyết cuồng loạn lên.

Hắn há mồm ngậm đầu ngực mẫn cảm, lửa nóng trên đầu lưỡi tà ác đùa giỡn, hơn nữa khi thì dùng răng nanh khẽ cắn.

Nguyên Tiêu hôn hên bởi vì này trước nay chưa biết được cảm giác tê dại mà nụ hôn mang lại.

Nghe được thanh âm thờ gấp của nàng, hắn cảm thấy chính mình nhanh chóng biến cứng rắn, ngón tay thử ở khe hở khít chặt của nàng dò hỏi, sau đó phất chốc sáp nhập vào trong cơ thể của nàng — “A!”

Nàng thật khản trương, hạ thân rùng mình co lại, cư nhiên đem tay hắn kẹp chặt lấy.

“A! Em kẹp lấy anh đó nha.”

Nàng tức đến đỉnh đầu phải bốc hỏa, nhưng thân thể của hắn so với của nàng càng thêm nóng cháy. Không nghĩ tới hắn hại nàng như vậy mà cư nhiên còn trêu chọc, thật sự là.....

“Hạ lưu!”

Con người đen của hắn chợt lóe lên, khẩu khí lạnh như băng nói: “Hạ lưu sao? Tốt lắm.” Tốt lắm cái gì?

Bất quá rất nhanh thì Nguyên Tiêu đã biết hắn “Tốt lắm” cái gì, Minh Quang Khải từ xấu hổ chuyển thành giận dữ, hắn sẽ triển khai nam tính trả thù với nàng.

“Không cần!”

“Không được không cần!” Hắn vô lý phản bác kháng nghị của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Vị Hôn Phu Ác Ma Của Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3

Cứ như vậy, Minh Quang Khải theo nước suối chảy ra, tham nhập mạnh vào hoa kính của cô gái chưa từng có người nào đụng chạm qua, ngón tay cái đồng thời ở trung tâm tìm được âm hạch khoái cảm, mãnh liệt mà sát.

“A..... A.....”

Nguyên Tiêu cảm thấy giữa hai chân đột nhiên truyền đến rung động khoái cảm, chịu không nổi mãnh liệt kích thích như thế, nàng xoay thân muốn tránh né.

Không thể tiếp tục như thế, bằng không nàng nhất định sẽ nổi điên!

Nàng vốn tưởng rằng chính mình có thể kháng cự được hắn, nhưng đến sau lại, nàng sợ hãi.

Nam nhân này nếu có tâm muốn cùng nàng kiên trì đến cùng, nàng căn bản không có nắm chắc được cảm giác toàn thân.

“Dừng tay a!” Nàng dùng hai tay hết sức tưởng đẩy được hắn, xoay người muốn mở cửa xe, lại bị hắn ôm trở về.

Hắn lướt qua nàng, lấy tay chốt lại cửa xe, sau đó đem nàng áp đảo trên ghế, chậm rãi vuốt ve ngực của nàng.

“Muốn chạy trốn hả? Vì sao? Tôi không có cho em khoái cảm, sung sướng hay sao?” Hắn xấu xa nói, bàn tay to vẫn như cũ, không đình chỉ ở trong thân thể của nàng mà di động.

“Minh Quang Khải! Không cần như vậy.....”

“Đừng sợ, nữ sinh đối với loại sự tình này, lần đầu tiên đều thực khẩn trương, yên tâm, tôi sẽ thực ôn nhu.” Hắn đột nhiên lại muốn cái gì, hỏi: “Em. .... vẫn là lần đầu tiên chứ?”

Trời của con ơi! Sao ông không cắt lưỡi tên này đi vậy?

“Không! Tôi sẽ la lên, nếu anh không chịu thả tôi ra, ta nhất định sẽ.....”

“Tôi muốn em!”

Nàng ngậy ngấn cả người.

“Ừng! Từ nhỏ tôi đã quyết định tôi muốn em, cho nên em đừng uống phí tâm cơ, đừng phản kháng, làm cho tôi hảo hảo.....”

“Không..... Dừng tay.....”

“Em.....”

Nước mắt của nàng không hề báo động trước từ hốc mắt chảy xuống.

“Thật sự không cần!”

Đúng là vẫn còn sợ hãi, cho nên phải khóc, nước mắt Nguyên Tiêu giống như không cần tính toán liên tiếp chảy xuống.

Vừa thấy nước mắt của nàng, Minh Quang Khải thực kinh ngạc, cũng dần dần mềm lòng.

Xem ra nữ nhân trên toàn thế giới cũng chỉ có nàng có thể làm mềm hoá ý chí sắt đá của hắn, hắn cũng không muốn nói cho nàng biết, miễn cho về sau nàng dùng ưu thế này đối phó hắn, như thế thật không tốt lắm.

“Khóc thật à?” Hắn dùng thanh âm nhẹ nhàng, khẩu ngữ bên trong tựa hồ hơi kinh hách.

Vốn có thể không chế nước mắt, lại từ giọt mưa nhỏ lập tức biến thành mưa to tầm tã.

Hắn không thể nói thêm nữa, chỉ dùng vòng tay thật to đem nàng ôm lấy, làm cho cửa đầu nàng tựa vào ngực hắn, lắng nghe tiếng tim đập thật mạnh của hắn.

Không nghĩ tới hắn cũng có một mặt âm áp, chẳng lẽ nàng đã hiểu lầm hắn? Dù sao hai người cũng có..... Mười năm không gặp rồi? Nguyên Tiêu không khỏi nghĩ ngợi.

“Tốt lắm, đừng khóc, chúng ta ngắm biển đi!” Nói xong hắn liền đối mặt với biển lớn, ánh mắt chuyên chú, phảng phất như hôm nay thật sự muốn đến ngắm biển mà thôi, chuyện tình vừa nảy đều không có phát sinh.

Nguyên Tiêu thở nhẹ trong vòng tay hắn, Tim nàng đập mạnh đến cả thế giới đều nghe.

Hôm nay bãi biển xanh quá, xanh thật, tựa như màu lam của bảo thạch, đối mặt với phong cảnh xinh đẹp như thế, nàng hẳn là hoàn toàn thưởng thức, nhưng là lòng của nàng trừ bỏ tên đại bạo quân này, cái gì cũng không nghĩ được.

Cuộc sống ở đại học quả nhiên thực tự do, Nguyên Tiêu cũng không quản An Ny phản đối, vẫn như cũ muốn gia nhập câu lạc bộ trà nghệ do nam sinh nhất kiến chung tình kia chủ trì.

Bất quá, trong đám người đông đúc ở trà nghệ quán, lại thấy được một thân ảnh thập phần quen mắt. Rất quen thuộc..... tựa hồ là An Ny.....

Nguyên Tiêu theo đi lên, phát hiện thân ảnh nho nhỏ kia quả nhiên là An Ny.

Lòng của nàng đột nhiên chấn động, trong lòng không khỏi cảm thấy không thích hợp, nào biết lại thấy được người tình trong mộng của chính mình cư nhiên ôm bạn tốt của nàng!

Phản bội! Sét đánh ngang tai..... Nga! Ồi chút, dường như cũng không nghiêm trọng như vậy, bởi vì đối phương cũng không phải người yêu của nàng, chẳng qua là nàng đối hắn có chút thích thích.

Ánh mắt lại hướng về hai người ở trà nghệ quán, Nguyên Tiêu kinh ngạc phát hiện hai người bọn họ bắt đầu nổi lên tranh chấp, sau đó chỉ thấy An Ny đẩy hắn ra, nhưng nam sinh đó không chịu, hai người giằng co.

“Bánh trôi nhỏ, ở đây nhìn lên yêu tinh đánh nhau sao?”

Thanh âm tà ác thình lình từ phía sau xuất hiện, hại Nguyên Tiêu giật bắn cả mình, xoay người một cái, bản năng liền giơ tay lên ——

“Ba!”

A! Thảm ! Đánh trúng đại ma vương , phen này nàng chết chắc rồi!

Hắn nhất định đang lo không có cơ hội nào hảo hảo trả thù nàng, không nghĩ tới nàng cư nhiên ngốc, mang đến cho hắn này cơ hội lớn như vậy, nếu hắn không thừa cơ báo thù, nàng sẽ đổi sang họ của hắn.

Quả nhiên.....

“Nữ nhân chết tiệt! Em tự nhiên dám đánh tôi?”

“Tôi.....” Sắc mặt của nàng lập tức trắng bệch, ấp úng cả buổi, cũng nói không nên lời nguyên do vì sao.

“Em lại đây cho tôi!”

“A!”

Không nói hai lời, nàng bị hắn một phen ôm lấy, tiếp theo là một trận đầu văng mắt hoa.

Minh Quang Khai đem nàng ôm đến một gian phòng học không người, nàng chỉ biết đã mình chết chắc rồi.

Hắn tuyệt không ôn nhu đem nàng đặt xuống trên bàn trong phòng học.

Nàng hung hăng trừng mắt nhìn hắn liếc một cái. “Thả tôi ra!”

Nàng tưởng vượt qua hắn, hắn cũng không ngốc, hai tay một phen bắt được nàng, lại đem nàng kéo lại trước mặt.

“Anh.....”

Ôm nàng đến khi chịu không nổi, hắn giữ mặt của nàng, liếc nhìn hôn nàng.

Nàng giật mình dùng hai đấm đánh hắn, hắn lại như là lên cơn nghiện hôn, ôm chặt lấy nàng hôn càng mãnh liệt.

“Không cần! Không cần.....” Nàng cố chết đẩy hắn ra, đôi tay cũng bị hắn ôm càng nhanh, hôn càng dùng sức.

“Không cần, không cần, tôi không cần!” Nàng sừng sốt một chút, không thể tin vào lỗ tai chính mình, nàng thậm chí rất muốn trực tiếp mắng hắn bằng Tam Tự kinh. “Tôi cảnh cáo anh.....”

“Tôi cảnh cáo em! Em đã là phụ nữ sắp có chồng, không thể cũng không có tư cách muốn nam nhân khác, huống chi đối phương thích bằng hữu của em, cũng không phải thích em.” Hắn gần từng tiếng thật cường hắn, bá đạo, làm nàng chỉ có thể mở lớn mắt, mở to lòng mi thật dài.

“Bằng hữu của tôi? Anh là nói An Ny?”

“Em còn chút thông minh! Bằng không tôi sẽ không thích em chút nào.” “Ai muốn anh thích a?” Nàng nghiêng răng nghiêng lợi nói.

“Cái kia của em sẽ không được thích đâu, bởi vì hắn thích nữ sinh có bộ ngực lớn, em, hắn ngay cả xem cũng sẽ không thèm liếc mắt một cái, uống phí tâm tư.”

“Ai nói? Chẳng lẽ ý của anh nói tôi là thái bình công chúa, cho nên không có nam nhân nào yêu?” Nàng rất chán ghét ý đã thương người trong lời nói của hắn, lúc nói còn dào dạt đáng về đắc ý, thật muốn muốn cho hắn một bạt tai.

Chẳng qua..... ngực của nàng thật sự nhỏ như vậy sao?

Khuyết điểm nhỏ này cũng vẫn làm nàng thực để ý, chẳng qua nàng vẫn đều thôi miên chính mình, cũng có nam nhân thích ngực nhỏ, cũng có người có hiểu biết.....

“Nói thật, của em thật đúng là rất nhỏ!”

Thanh âm chán ghét thỉnh linh liên hất một chậu nước lạnh vào nàng.

“Anh.....” Nàng nổi cơn điên. Nam nhân này cư nhiên không có lương tâm như thế, đem chuyện đó nói ra sao?

Buổi tối hôm đó, Nguyên Tiêu buồn bực trong người, nhất là thắc mắc quan hệ giữa nam nhân trong trà nghệ quán và An Ny làm nàng khó chịu. Nguyên Tiêu vào quán bar uống say và gặp lại cựu nhân Mạnh Quang Khai. Hắn không bỏ lỡ cơ hội ngàn vàng này mà kéo nàng tới khách sạn, với lý do hết sức chính đáng là giúp nàng vận động năng ngực!

Chương 4

“A?” Nguyên Tiêu sùng sốt mắt ba giây sau đó mới lấy lại được sức phản kháng nói “Không cần!”

Nàng vừa định lùi ra sau vài bước, liền bị hấn bắt được, sau đó kéo người nàng đến trước mặt hấn, xoay một cái đã chạm vào quần áo trên người nàng, làm nàng ngay cả cơ hội phản kháng cũng không có, đã bị đẩy ngã trên ghế sofa.

“Chờ một chút! Không cần làm vậy đâu...”

Nam nhân cường tráng trong vòm ngực lớn đang ôm lấy thân thể mềm mại của tiểu nữ nhân, cái tỷ lệ nam lớn, nữ nhỏ này làm cho chính nàng cảm thấy giống như một con thú nhỏ đang bị vây bởi móng vuốt của một con sói lớn, hic, không còn cách nào khác cuối cùng chỉ có thể là giấy dựa mà thôi.

Nàng có thể cảm nhận rõ ràng được hơi thở lửa nóng nam tính của hấn phảng phất trên ở trên mặt hấn, mà thân thể hấn thì đang hoàn toàn cùng với da thịt của nàng tiếp xúc một chỗ.

“Em xem, hai chúng ta thật là quá hoàn mỹ, quá thích hợp, căn bản là trời sinh em là để dành cho anh”

Nàng chưa bao giờ tiếp xúc thân thể gần như thể với một nam nhân nào, lồng ngực cường tráng bóng láng, cùng với cơ bắp mạnh mẽ rắn chắc kia đang bao vây quanh một thân thể yếu mềm, phảng phất như nàng đang hoà vào thân thể hấn, cứ như vậy cảm nhận khát vọng mãnh liệt nữ tính trong nàng, nàng kim lòng không được vận vẹo thân thể của mình một chút. “Buông ra!”

Hấn chẳng buồn để ý đến kháng nghị của nàng, ngược lại còn tận tình hôn nàng, nàng muốn giấy dựa thoát khỏi sự hỗn loạn này.

Nhưng sao lúc này lý trí của nàng vừa có trong nháy mắt đã như tan biến vào khoảng không vô chừng, trời đất đảo lộn, nàng giờ chỉ có thể gất gao bám lấy hai bàn tay hấn, để giúp bản thân nàng không mê muội vào một khoảng mê say ngày càng tăng vọt kia.

Mình Quang Khải không thể dừng nộ hôn, mong nàng cầu nàng càng ngày càng nhiều, như thể cả đời này hôn nàng dường như không đủ

Hấn dồn dập thờ dốc, ngừng lại trên khuôn mặt trắng hồng của nàng, nhìn thấy nét xấu hổ của cô gái nhỏ, khuôn miệng anh đào nhỏ nhắn bị hấn hôn đến sưng đỏ, hấn nhất thời cảm thấy trong chính cơ thể mình đang quay cuồng không chỉ vì dục vọng đơn thuần mà còn có một loại cảm giác khác làm hấn khát khao hơn, đó chính là tình cảm của nàng.

“Tiêu Tiêu...” Giọng nói hấn khàn khàn trầm thấp, tựa như một dòng nước ấm rót vào trong cơ thể nàng, làm nàng quên cả hô hấp, mất cả phản kháng.

Nàng bị lạc! Bị lạc trong chính đôi mắt đen thâm thúy mê người của hấn, làm nàng không khống chế được chính mình, nàng chỉ có thể cảm thấy thân thể kiên cường lại rắn chắc của hấn, ấm áp lại cường tráng đang gất gao ôm lấy nàng.

Nhiệt độ cơ thể cùng mùi thơm trên người hấn làm nàng có cảm giác thật an tâm, thật bình tĩnh.

Tất cả đều là nội tâm của nàng vô cùng khát vọng, nàng vẫn nghĩ chính bản thân mình không phải là loại người yếu đuối này.

Nhưng nàng đã sai lầm rồi! Trong vòng tay ôm âu yếm của hấn, hấn đã hôn thức tỉnh khát vọng nữ nhân của nàng, cũng “đào lên”

cái khát vọng được yêu, được che chở bởi người đàn ông được chôn sâu trong tâm hồn nàng

“Không cần! Buông ra!” Hai tay nàng liều mình định đẩy hấn ra.

Gặp hấn, nàng không thể khống chế được chính lòng mình, hấn làm sao lại có ảnh hưởng lớn đến vậy, có thể làm nàng cảm nhận được sự yếu đuối trước nay chưa từng có của bản thân.

Nhưng nàng cũng sai khi đánh giá thấp quyết tâm của hấn.

Tay hấn lại chạm vào hai quả bông đào của nàng, hơn nữa xoa bóp lung tung hai nhũ hoa nhỏ nhắn, làm nàng cảm thấy từng đợt dòng điện làm tê dại cả tứ chi của nàng.

“Không cần... Khải...” Khuôn mặt nàng đỏ ửng, hô hấp dồn dập nói

Hấn lại bị mùi hương xừ nữ độc đáo trên người nàng làm lay động tâm thần say mê.

Theo nàng hô hấp dồn dập mà hai nhũ hoa nhỏ phập phồng, lúc biến cứng rắn như là hai hạt đậu đỏ nhỏ, rất có sức dụ dỗ, làm hấn một phen triu mến, nhắm nháp....

Hắn há miệng cắn lấy hạt đậu đỏ run run, dùng sức hút, một tay kia cũng vuốt ve quả đào trắng nõn, nàng nhịn không được hít thật sâu một luồng khí lạnh.

Nàng cảm thấy thân mình lại khát vọng hắn mà run rẩy không ngừng, mà bàn tay hắn lại tham lam sờ soạng mỗi tấc da thịt mịn màng của nàng.

Khi tay hắn lướt qua cái bụng bằng phẳng của nàng, thân thể nàng cũng hướng theo hắn, cái miệng nhỏ lại than ra một tiếng mê người, tay nàng bắt được cánh tay hắn, ngăn cản hắn không được có động tác dòi xuống.

“Không cần! Anh không thể làm như vậy!”

Bàn tay to của hắn dám thâm nhập vào giữa hai chân nàng, làm nàng trước không ngừng lắc đầu kháng cự rồi sau đó dùng động tác cự tuyệt, hắn vẫn bá đạo âu yếm vùng đất cấm thần bí của nàng.

“Không cần!” Nàng mắc cỡ đỏ mặt kháng cự âu yếm mang theo khoái cảm của hắn, làm người ta như hư không, không thể không thờ đố, tay hắn trên chọc đoá hoa non nớt ẩm ướt của nàng

“Ừm! Khản trương, anh sẽ thương em nhiều.” Môi hắn không ngừng ôn nhu dùng trên hai má nàng hôn một cái.

Đã quên mất phản kháng, nàng chỉ có thể hoảng hốt cảm thụ tay hắn vuốt ve bộ ngực mềm mại của nàng, tay kia không ngừng tại chỗ thần bí cấm cung làm cản đũa giốn đoá hoa.

Hai tay của nàng gắt gao bám vào sô pha, thờ hồn hên vận vẹo thân hình kiều mỹ, trên làn da trắng lộ ra những sắc màu hồng mê người

“A! Cầu xin anh...” Về mặt cuồng loạn ửng hồng của nàng làm chính nàng nhìn thấy mà mất hồn.

Vốn là một cô gái bình thường hiền lành ngoan ngoãn, nhưng một khi bị đào lên bản năng dục vọng nữ nhân, nàng lại hiện ra nét mê người vô hạn.

“Chờ một chút...”

Vừa lúc nàng muốn kêu cứu mạng, đầu hắn đã nhanh chóng cúi thấp, đôi môi hung hăng che lại miệng nàng.

“Ân——” Nàng không thể nói, chỉ có thể kêu rên.

Hắn hôn lúc thì mãnh liệt, khi lại có một ít ôn nhu, nàng chưa từng có cảm giác như vậy, giống như bây giờ mới cảm nhận được có một người nam nhân hoàn toàn xâm lược nàng, thân hình hắn gắt gao dán vào nàng, tựa như hai người chỉ có một.

Khi hắn cởi quần áo của chính mình, nàng chỉ cảm thấy khuôn mặt mình nhất định vô cùng đỏ hồng.

Không thể phủ nhận hắn có dáng người rắn chắc tuyệt đẹp, bộ ngực cường tráng màu đồng, đùi vừa mạnh vừa có lực, nàng không biết nam nhân có thể xinh đẹp như vậy, tựa như A Ba La mà nàng hâm mộ, ngoại trừ... Ngoại trừ có một cái gì đó thật lớn đứng lạng trong hai chân hắn! Mà nàng tin tưởng, cái kia của hắn tuyệt đối so với trong sách giáo khoa nhìn còn lớn hơn.

Ánh mắt của nàng dừng ở cái kia chừng hơn một phút đồng hồ, mà nàng phát hiện, khi nàng chăm chú nhìn, của hắn tự nhiên trở nên càng thêm lớn hơn, nàng lập tức chỉ có thể trợn mắt há hốc mồm, căn bản không thể di động.

Nhìn cảm nàng không hợp với bộ dáng, thật sự là cực kỳ đáng yêu, hắn cũng rất thích vẻ mặt này của nàng, bởi vì đại biểu hắn là người nam nhân đầu tiên của nàng.

Lúc nàng phát hiện ra không thích hợp, hắn đã muốn động thủ tách đùi nàng ra, không chút thương tiếc hung hăng tiến vào nàng, một trận mãnh liệt đau đớn truyền đến.

Nàng còn không kịp kêu đau, hắn đã muốn cuồng liệt ở trong cơ thể nàng luật động, mà hắn thô lỗ làm nàng cơ hồ muốn ngất đi.

“Đau quá! Anh là tên xấu xa! Ngừng lại! Đau quá... Không cần...” Nàng đau đến ngay cả nước mắt đều đã rơi xuống.

Của hắn thô to như vậy này nọ trong cơ thể của nàng, như muốn nhanh chóng đem nàng cả người xé rách.

Nàng không nghĩ tới lần đầu tiên sẽ đau chết như vậy, mà nàng vẫn bị một nam nhân thô lỗ cường bạo! Nghĩ đến đây, nước mắt càng tuôn nhiều.

Nước mắt của nàng làm cho động tác của hắn ôn nhu, đang cuồng liệt như vậy, mà dùng hắn tốc độ lại làm cho nàng có cơ hội thờ đố, cũng có không gian cảm thụ.

Nhìn khuôn mặt xinh đẹp tái nhợt lộ giọt lệ trong suốt của nàng, càng thêm thêm đậm đáng yêu, trong lòng hắn không khỏi dâng lên một tia thương tiếc.

Cúi đầu, hắn há miệng cắn lấy nhũ hoa phấn hồng của nàng, một tay kia không ngừng xoa bóp, ý đồ phân bố chú ý trên thân thể để từ đó nàng sẽ không phải chịu đau nhức.

“Van cầu người! Không cần...đau quá...” Thân thể của nàng dù hắn âu yếm có cảm giác vui thú mãnh liệt, những nàng vẫn khóc thật thảm, bởi vì thực

là vẫn rất đau.

Ngay lúc nàng suy nghĩ hỗn loạn, hấn động tác nhanh hơn, từng trận cuồng nhiệt không ngừng đánh sâu vào nàng.

“A...”

Nàng không tự chủ được, không thể khắc chế hưởng ứng, ngâm nga, đôi tay nhỏ bé tự giác choàng lên cổ hấn, cảm thụ hấn ở trong cơ thể nàng luật động mãnh liệt.

“Ồng! Chính như vậy, thoải mái, làm cho anh yêu em?”

Làm cho hấn yêu nàng. ... Sao có thể tự tin nói dối vậy a! Hấn bá đạo vô tình công chiếm nàng, nàng tự mình đã mê loạn, chỉ có thể tùy ý hấn dẫn dắt theo hướng tuyệt vời vừa làm người ta sợ hãi vừa vui thích.

Lúc sắp đạt tới cao trào, Minh Quang Khải khát vọng mãnh liệt Nguyên Tiêu có thể cùng hấn lên cực lạc cao nhất.

“A... trời ạ... Em không được...Không...A...” Nàng đã muốn đạt tới cực điểm.

Hấn cúi đầu hôn phủ khuôn mặt ửng hồng của nàng, cho nàng một cái hôn thật sâu, tiếp theo nàng cảm thấy thân mình hấn đột nhiên cứng đờ, sau đó găm nhẹ một tiếng như dũa thú, trên người nàng cũng một trận run rẩy...

Việc tiếp theo, Nguyên Tiêu cảm nhận được trong cơ thể vọt vào một dòng ấm áp, đồng thời nàng cảm thấy như trên đỉnh núi. ...

Mơ... Một giấc mơ quá đẹp.

Nguyên Tiêu chậm rãi mở to mắt, nàng mơ hồ không biết chắc có phải mình cùng Minh Quang Khải vượt qua cảnh xuân vô hạn hay không.

Đến bây giờ, toàn thân nàng còn phảng phất cảm giác bồng bềnh giữa không trung, phiêu diêu như tiên. ...

Trời ạ! Nàng nhất định là điên rồi.

Có một động tác làm thân mình nàng lập tức cứng đờ, vừa cúi đầu thấy mình cứ nhiên toàn thân trống trơn!

“Này...”

Cảm thấy trên ngón tay của mình có vật lạ, là một chiếc nhẫn, một chiếc nhẫn kim cương, tự nhiên lại được đeo trên ngón tay áp út của nàng. Đeo khi nào? Chẳng lẽ tất cả đều không phải là mơ?

Nàng vội vàng nhảy xuống giường, vừa cử động, hai chân liền phát đi một trận đau đớn, sự thật bây giờ như nguyên châu nước đá đổ lên đầu nàng, làm nàng tỉnh táo. ...

Không có khả năng! Không có khả năng...

“Trời ạ!” Nàng ảo não than lên một tiếng “Tất cả đều là sự thật!”

Nàng nghĩ thật đúng, thật là rượu hại chết người! Người ta nói uống rượu là hại thân, quả nhiên đúng như vậy!

Nàng vội vàng đi vào phòng tắm, lại phát hiện hiện trong bồn tắm có đầy nước ấm, bên cạnh còn có khăn mặt sạch sẽ. Là Quang Minh Khải thay nàng chuẩn bị sao?

Nàng đắm mình vào bồn tắm lớn, hưởng thụ nước ấm dễ chịu, nhắm hai mắt lại, không thể tin mình đã là phụ nữ, nữ nhân của Quang Minh Khải.

Nhưng mà trong lòng nàng ngoại trừ sợ hãi, còn có một tia ngọt ngào, có lẽ nàng cũng không muốn kháng cự hấn, chán ghét hấn, vậy có phải nàng cũng có chút thích hấn. ...

Không! Không thể! Nam nhân đối với nữ sinh làm chuyện tình một đêm, lại càng không phải thật tâm trung thực đến cùng.

Hiện tại, lòng của nàng tràn ngập cảm giác không an toàn, nàng biết một khi mất đi thân mình, tâm nàng cũng tuyệt đối không thể kiên trì được nữa.

Đi ra khỏi phòng tắm, nàng thay âu phục màu trắng, trong gương nàng so với trước kia càng thêm mê người.

Thì ra tình yêu đối với nữ nhân lại có ảnh hưởng lớn đến vậy, nàng cũng không biết chính bản thân lại có lúc xinh đẹp thế này.

Hết thấy đều bởi Minh Quang Khải sao? Nàng cúi đầu nhìn chiếc nhẫn trên tay mình, trong lòng một trận ngọt ngào dâng lên.

Đột nhiên tiếng mở cửa vang lên làm nàng chấn động, còn không kịp xoay người, một đôi bàn tay to mạnh mẽ ôm chầm nàng từ phía sau, hơn nữa bên tai nàng hôn sâu một cái.

“Tĩnh ngủ rồi sao?”

“Anh....”

“Đêm quá tuyệt quá, không phải sao?”

“Anh đừng....”

Môi của nàng đột nhiên bị hấn hôn trụ, là vội vàng, là cuồng dã, làm nàng thiếu chút nữa không thở nổi.

“Lúc này cam đoan em sẽ không đau.”

“Cái gì?” Còn muốn một lần nữa?!

“Đương nhiên, em không cho anh chỉ một lần chứ? Không, em thật mới mẻ, ăn rất ngon, anh không có khả năng ăn chỉ một lần sẽ cam tâm.”

“Anh coi em là hoa quả sao a? Còn mới mẻ nữa!” Nàng thẹn thùng trách cứ hấn, thân thể nàng như muốn né tránh, lại bị hấn ôm thật chặt, chỗ nào cũng không thể đi.

“Anh muốn em, thêm một lần nữa..... Không! Là một lần lại một lần.....”

Nàng vừa xấu hổ, nhưng không cách nào không chế được hai tay của hấn vuốt ve nàng, về mặt tràn ngập tình cảm.

Tuy rằng hấn hấn mãnh liệt, nhưng chính thân thể mình trải qua tối hôm qua, vẫn đang giống như nghiện, nóng bỏng mà hưởng ứng hấn.

Khi nàng nhìn hấn lần nữa, lòng nàng run rẩy, tứ chi như nhũn ra, một loại khát vọng thần bí hưng phấn ở trong cơ thể nàng thiêu đốt, sau đó hòa tan.

“Anh không thể như vậy.....”

“Anh có thể! Ngày hôm qua không phải chúng ta rất phù hợp sao? Từ trước đến nay, chưa bao giờ có một nữ nhân nào giống em làm cho anh thăng hoa như vậy.”

“Nói hươu nói vượn!” Cái gì a! Nói giống như nàng lẳng lơ lắm. “Em làm sao có năng lực lớn như vậy!”

“Không tin anh có thể chứng minh cho em xem.”

“Cái gì..... Chờ một chút.....”

Không để ý tới sự giãy dụa của nàng, hấn đem nàng đặt trên giường, bàn tay to không an phận ở trên thân thể nàng sờ loạn, làm nàng thở gấp liên tục.

“Đúng rồi, em ngày hôm qua nhất định rất đau, anh xem xem” đang lúc đó hấn ngồi xuống giường, bàn tay to tách hai chân của nàng ra.

“Chờ một chút.....” Nếu làm cho hấn phát hiện nàng không có.....

“Em không có mặc quần lót?” Giọng nói hấn nhẹ nhàng, còn mặt Nguyên Tiêu lại ửng đỏ.

“Em vừa tắm rửa xong.....” Nàng dùng âm thanh nhỏ nhất trả lời.

“Không quan hệ, như vậy càng tiện.”

“Tiện cái gì?!” Nàng nũng nịu, hai chân định khép lại đứng lên, nhưng hấn không chịu.

“Anh muốn cho em khoái hoạt một chút, hôm qua hại em đau, anh thật tiếc.” Hấn dùng ngón tay phải vuốt về đóa hoa non nót giữa hai chân.

“A!”

Tuy rằng chỉ là nhẹ nhàng vuốt ve, nàng lại nổi lên phản ứng lớn.

“Còn đau không? Anh thôi cho em.”

“Hô..... Cái gì hô..... A.....”

Bạn đang đọc truyện *Vị Hôn Phu Ác Ma Của Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5

Minh Quang Khải đem hai chân Nguyên Tiêu đặt ở trên vai, sau đó chính mình xâm nhập hoa viên thần bí bên trong, tận tình phóng túng.

“A..... Không cần..... Nơi đó..... Thực..... A.....” Nguyên Tiêu bắt đầu thờ dốt.

Hắn lại dùng hành động biểu hiện đối với nàng vô cùng khát vọng, đầu lưỡi linh hoạt cuộn cuộn nổi lên, âu yếm bộ ngực phần non thuần khiết của nàng, cũng lặng lẽ vùi vào đóa hoa.

“A.....” Hai tay của nàng nhanh bắt lấy đệm giường, thắt lưng mảnh khảnh nhịn không được vận vẹo .

Lúc này trên da thịt mềm mại tuyết trắng của nàng chậm rãi nổi lên màu đỏ, cũng có một cổ hơi thở yêu kiều.

Nàng vô kế khả thi, chỉ có thể mềm mại tùy ý hắn vùi đầu ở hai chân của nàng trong lúc đó, tận tình hút.

Chưa từng hưởng qua tư vị thơm ngọt như vậy, nàng cũng không biết ứng phó như thế nào, chỉ có thể mặc cho chính mình sa vào khoái cảm hân mang đến.

“Khải.....” Nàng khẽ cắn môi dưới, cuồng dâng ngâm nga.

Đóa hoa ngượng ngập của nàng được chiếc lưỡi điêu luyện của Minh Quang Khải đùa bỡn, càng ngày càng mềm mại trước nay chưa từng có, Nguyên Tiêu cũng bối vì hưng phấn mà chảy ra rất nhiều mật ngọt.

“Thoải mái không?”

Hắn như là dã thú đói khát, trên mặt lộ ra vẻ xấu xa tươi cười, tựa như ác ma ban đêm đáp xuống thế gian, chuyên môn câu dẫn những cô gái thuần khiết.

Tay hắn thường thức khe hở nhỏ nhỏ phần hồng, dùng tay khiêu khích, đùa bỡn làm nàng không chịu nổi.

“A.....”

Nàng hai tay mê loạn đè nặng đầu của hắn, mặt hắn càng vùi vào đóa hoa của nàng, khoái cảm không ngừng đánh sâu vào nàng, giữa hai chân chảy ra thật nhiều nước mật, chảy vào trong miệng hắn.

Hắn hoàn toàn hút lấy, vẫn đem tín hiệu khoái hoạt không ngừng đưa đến thân thể của hắn.

Nguyên Tiêu toàn thân tê dại, hai chân chỉ có thể xụi lơ trên vai hắn, nàng hốt hoảng nghĩ, còn tiếp tục như vậy, nàng tuyệt đối sẽ không chịu nổi.

Hắn khiêu khích tất cả cảm quan của nàng, làm thức tỉnh lại khát vọng tình cảm của cô gái trong nàng.

“Khải, muốn em đi! Đừng tra tấn em nữa.”

Chờ được tiếng cầu xin của nàng, hắn không chờ nàng nói lần thứ hai liền ôm thắt lưng của nàng, phóng ra vật kiên đỉnh đã sớm rục rịch, nhanh chóng đè lên thân mình mềm mại của nàng.

Nguyên Tiêu cảm nhận được nhiệt độ cơ thể hắn như lửa nóng, sau đó hắn dùng đầu gối tách hai chân nàng, dùng lực thật lớn để vào đóa hoa nhỏ non nót giữa hai chân nàng.

Hắn đâm thật sâu vào trong cơ thể của nàng, phát ra một tiếng thờ dài sung sướng, thân thể cơ khát thèm muốn nàng, không ngừng tiến tiến xuất xuất.

“A..... Ân..... Trời ạ.....” Cái miệng nhỏ hồng non phát ra ngâm thanh khoái trá.

Nàng không thể có khát vọng với nam nhân khác, nàng thừa nhận mặc dù cùng hắn hoan ái chỉ một lần, nhưng nàng rốt cuộc không thể thừa nhận nam nhân khác.

Nàng vong tình ôm hắn, phần eo không tự chủ được hưởng ứng hắn mỗi một lần hắn tiến công hữu lực.

“A..... A..... Khải.....” Nàng bị hắn làm hưng phấn kêu to lên, nghe được thanh âm yêu kiều của nàng, hắn đưa tốc độ càng ngày càng tăng.

Lúc này, từng đợt khoái cảm mãnh liệt rơi vào trong đầu hắn.

Hắn mê muội nhìn gương mặt như hoa đào của nàng, thờ gấp vụt vụt, toàn thân da thịt trắng non có đầy vết đỏ dường như bị bóp nát trong bàn tay hắn.

“Tiêu tiêu, em quá tuyệt vời.”

“A..... Ân..... Nga.....” Nàng vong tình yêu kiều, một đôi nụ hoa nhỏ trắng như tuyết non làm hắn mất hồn rung động .

Hắn cúi đầu nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu nàng, nàng thiên chân vô tài trên mặt che kín dấu vết kích tình, làm cho nam nhân thấy đều lâm vào điên cuồng.

Lúc này hắn tựa như chưa đủ dã thú, liều lĩnh thêm khát tiểu nữ nhân ngọt ngào trước mắt này.

Cảm giác muốn chinh phục bản lĩnh nam nhân làm hắn càng tiếp tục càng sâu.

Dường như chưa đủ, đồng thời, hắn cũng cúi đầu đem đầu nhũ hoa đang thẳng đứng mà nuốt lấy, nhẹ nhàng dùng răng nanh khẽ cắn, cũng không ngừng khiêu khích.

Cả hai mũi công kích mãnh liệt như thế rốt cục làm nàng hồng mắt, nàng cảm thấy một cổ khoái hoạt ảm áp dừng mãnh vào trong thân thể, cảm thấy chính mình dần dần đạt tới đỉnh núi. ....

Hắn lại một lần nữa ở trên người nàng đạt tới thỏa mãn trước nay chưa có. ....

Khuôn mặt trắng nõn của nàng khi kích tình qua đi thật mệt mỏi, thoát nhìn làm người ta lại muốn yêu. Tưởng chừng chỉ ham mê nhất thời, hắn rốt cục giữ lấy nàng, chẳng qua, tư vị sau nam nữ hoan ái, nàng cũng càng thêm mê người.

“Khải. ....” Thanh âm của nàng như mèo kêu mà nước nỏ.

Hắn ôm chặt lấy nàng, làm cho đầu của nàng rúc vào ngực hắn, bàn tay to nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc dài của nàng.

“Ngoan, đừng nói nữa, ngủ đi, hết thấy chờ ngày mai nói sau.”

Nguyên Tiêu thỏa mãn thở dài một hơi, nhắm lại hai mắt, rất nhanh liền rơi vào mộng đẹp ngọt ngào.

Cả một ngày, Nguyên Tiêu đều không yên lòng, bởi vì bị nàng ép hỏi, nguyên lai An Ny cư nhiên có quan hệ với mỹ nam tử ở trà nghệ quán.

Thật là! Cho nên, nữ nhân a! Thật sự không thể không cẩn thận, nghĩ đến học người ta chơi bời, chơi đùa cho đã, kết quả lại làm đối phương nhận ra. Càng thâm hơn, còn trở thành học muội của người ta, bị hắn hãm dọa.

“Người rốt cuộc đối với người ta đã làm chuyện gì? Làm hắn đối với người nhớ mãi không quên như thế.” Nguyên Tiêu cùng An Ny ngồi dưới một gốc cây đại thụ trong vườn trường, gió thổi mát mẻ làm người ta thật thoải mái.

“Ngượng quá đi!”

“Làm ơn đi! Lâm An Ny, người ngay cả làm cũng làm rồi, còn sợ nói à?” Nguyên Tiêu tuyệt đối không tin tưởng An Ny cũng có nữ tính rụt rè.

“Ôi! Bánh trôi của người không giống trước!”

Nguyên Tiêu mặt đỏ lên

“Ta nào có?”

“Như thế nào không có? Ngực của người lớn hơn rồi!” An Ny lần tay lên ngực của nàng “Người nhất định có nam nhân!”

Nguyên Tiêu vội vàng che khuất ngực chính mình, cả người nổi đầy da gà. Con nhóc này làm sao có thể biết được? Nàng lại không có biểu hiện ra cùng kẻ gốc kia có quan hệ ái muội.

“Làm quái gì có!”

“Người gạt ta, của người tự nhiên thành lớn nè.”

“Người. .... Thật vậy hả?” Nguyên Tiêu đột nhiên có vẻ mặt kinh hãi.

“Ấn!”

Oa! Nguyên lai kẻ gốc kia nói được làm được, ma trảo của hắn có thể làm cho bộ ngực của nàng lớn lên thật! Nếu còn tiếp tục nhờ hắn, nàng có thể biến thành hoa hậu.

“Cho nên người cũng đừng nói ta!” An Ny chỉ đùa giỡn một chút, cũng thực đáng sợ a.

Lúc trước đắc tội An Ny, kết cục làm Nguyên Tiêu cả đời cũng quên không được, đồng thời cũng làm cho nàng hiểu được bị nữ nhân uy hiếp không thể khinh thường.

“Nhưng là người ta. .... Người ta. ....”

“Ngươi sẽ không thích tên tiểu bạch kiểm kia chứ?”

Nguyên Tiêu then thùng gật gật đầu “Kỳ thật là! Ta chỉ muốn cùng hấn làm quen, bắt quá..... Nếu ngươi thích hấn, Nguyên Tiêu ta tuyệt đối sẽ không cướp nam nhân của bạn, ngươi yên tâm”

“Bậy bạ ! Cái gì là nam nhân của ta!”

“Không phải đã là.....”

“Nếu ngươi thật sự muốn làm quen hấn, ta có thể giúp ngươi an bài.”

“Như thế nào an bài?”

“Ngươi trước hết viết thư tình đi a!”

“Gi cũ xì zậy!”

“Hấn thích cũ kỹ như vậy, nhất định sẽ thích loại phương pháp thổ lộ truyền thống này.”

“Ngươi tựa hồ thực biết rõ hấn?” Quà nhiên, An Ny cùng nữ thiếu niên trà nghệ quán kia khẳng định không chỉ sơ giao, mà là rất thân mật.

An Ny mặt cự nhiên đỏ. “Dù sao ngươi cũng đừng quán!”

“Ấn!” Chỉ cần có thể làm quen hấn, đó là chuyện nhất định rất tuyệt.

Không biết hấn có muốn tham gia chọn lựa ngôi sao hay không?

Bằng không cũng có thể làm người mẫu, nàng dù không tốt cũng có thể nói hấn cho nàng làm người đại diện..... Đúng rồi, nam nhân nhà nàng cũng rất ưu tú, cũng làm ngôi sao được vậy?! Ồi chút! Nàng vừa định nói cái gì a? Nam nhân nhà nàng.....

Không, không, không! Không phải đâu! Chẳng qua là uống say loạn tính, lại không cẩn thận bị hấn dụ hoặc vài lần, nàng..... Nàng là trăm ngàn lần không muốn.

“Nguyên tiêu, nghĩ cái gì mà nhìn ngốc vậy a?” Bà vai Nguyên Tiêu bị An Ny rung rung một chút.

“Không a!” Nàng không thể thừa nhận đâu!

“Tốt lắm! Buổi tối nay nhiệm vụ chủ yếu của ngươi chính là viết một bức thư tình ướt át vào. Có vấn đề gì sao?”

“Đương nhiên.....”

“Tiêu, về nhà !”

Mệnh lệnh của kẻ ngốc đại thiếu gia một tiếng đánh gãy lời của nàng, tiếp theo, thân mình cao to chậm rãi đi đến.

Hôm nay Minh Quang Khải một thân trang phục Armani, thoạt nhìn thật sự là rất anh tuấn.

“Ồi thôi!”

“Ta không có phải đi đâu!” Nguyên Tiêu nhìn An Ny, ám chỉ nàng đừng nói lời nghĩa khí, giúp nàng chạy.

Ha ha! Cái gì là tổn hại đâu? Chính là có phúc cùng hưởng, gặp nạn tuyệt đối sẽ không đồng làm.

An Ny cười nói: “Ta còn muốn đi giúp mẹ ta mua cái này, đi trước đây.”

“An Ny.....”

Đúng vậy, An Ny cứ như vậy đi rồi, thật sự là không có lương tâm! Còn lại một mình nàng đối mặt với Minh Quang Khải, hảo..... Rất tự tại.....

“Ồi thôi!”

“Ấn!”

Cũng rất khó nói không cần, haizz, hảo nữ thì không cùng nam đâu!

Minh Quang Khải đem túi xách của nàng lại, Nguyên Tiêu sừng sốt một chút, không nghĩ tới một bộ dạng cao cao tại thượng như hấn, cũng sẽ thay nữ sinh xách đồ.

Hoàng hôn tịch dương rất đẹp, vườn trường tràn một mảnh màu hoàng kim, phía chân trời đám mây chuyển động, đẹp quá.

Kỳ thật, cùng hấn sóng vai đi như vậy, cảm giác thật là lãng mạn.

Tay nàng đột nhiên bị hấn cầm, nàng giật mình ngẩng đầu, trong óc cũng không tự chủ hiện lên hình ảnh hai người thân ái, nàng có chút xấu hổ đỏ mặt.

“Ai nói anh có thể nắm tay em vậy?” Lời vừa ra khỏi miệng, nàng phát hiện tựa hồ như cùng hấn làm nũng, hấn nhất định sẽ hiểu lầm.

Quả nhiên ——

“Anh nghĩ cùng em dặt tay cả đời.” Đôi mắt hấn nhìn nàng âu yếm.

“Đừng tưởng rằng dùng lời ngon tiếng ngọt là có thể làm em choáng váng, em không phải cái loại nữ nhân nông cạn.”

“Vẫn là khẩu thị tâm phi?”

“Em.....” Nàng vẫn như cũ gầy không ra bàn tay to của hấn.

“Em đã không có ai trong lòng, sao không thể cùng anh ở cùng một chỗ, anh sẽ không bạc đãi em.”

“Em biết anh tuyệt đối có thể lo ột nữ nhân không lo ăn mặc, cuộc sống thiếu phu nhân, nhưng em nghĩ cũng không muốn vật chất gì đó.”

“Bằng không đâu?”

“Bằng không.....” Nàng cảm thấy chính mình nói nhiều lắm.

Hấn giữ chặt nàng, không cho nàng đi tới, ngược lại hai tay giữ chặt tay của nàng, cường thế nói: “Bằng không em trực tiếp nhận anh đi! Thật không biết em rốt cuộc suy nghĩ cái gì? Có đôi khi anh thật muốn đem em dùng sức lay động, bức em nói ra lời thật lòng.”

“Em nào có lời thiệt lòng gì?” Nàng thờ dốc nói, nhìn ánh mắt cuồng dã thiêu đốt của hấn, nàng cũng kích động lên.

“Cãi lại là tâm phi?”

“Em nào có?”

“Còn nói không có?” Hấn khí thế bức người.

“Vốn không có.” Nàng đối với hấn rống giận.

“Anh mới không tin.”

“Anh dựa vào cái gì không tin? Anh đã có được người của ta, cảm xúc mới mẻ cũng nên tiêu bớt đi? Anh còn muốn muốn cái gì? Đừng tưởng rằng ý vào vẻ bề ngoài xuất sắc xinh đẹp của anh, lại là thiếu gia công tử có tiền có thế, là có thể chinh phục em, nói cho anh biết, em chán ghét anh! Chán ghét anh tự ình là đúng, chán ghét anh ngạo mạn tự đại, chán ghét anh luôn thích bắt nạt em, em chán ghét anh! Chán ghét anh!” Nàng một hơi lớn tiếng kêu gào.

“Em chán ghét anh? Em vốn là của anh, mặc kệ là thân thể em hay là trái tim em, đều là của anh.”

“Không có khả năng! Em vĩnh viễn cũng không yêu anh!”

Minh Quang Khai gắt gao nhìn chăm chăm nàng, hai tay bóp chặt tay nàng đau quá, nhưng là nàng sẽ không hô lên, sẽ không khuất phục hấn, hấn không dễ dàng như vậy đến được lòng của nàng.

“Phải không? Anh đây có thể chứng minh cho em xem, nhìn em có bao nhiêu phần khẩu thị tâm phi.”

“Không! Không cần! Anh buông.....”

Hấn dùng sức ôm lấy nàng, sau đó hướng tới bể bơi mà đi đến.

“Anh muốn làm cái gì? Nếu không buông, em kêu to lên đó!”

“Em kêu đi! Đến lúc đó xem ai bị mất mặt.”

“Anh nghĩ rằng em không dám..... Cứu ——”

Ngay cả cứu mạng cũng chưa biện pháp nào nói xong, miệng của nàng đã muốn bị che, tiếp theo nàng cư nhiên bị hấn thô lỗ quăng vào bể bơi.

“A!”

Một tiếng thét chói tai cùng với tiếng nước « bùm » văng tung tóe, sau đó lại là một tiếng nhảy cầu.

“Cứu mạng a.....” Nàng uống liền mấy ngụm nước. Hoàn hảo là nàng biết bơi, bằng không nhất định sẽ bị hấn hại chết đuối.

“Cứu mạng cái gì.”

Bạn đang đọc truyện *Vị Hôn Phu Ác Ma Của Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6

“Tốt! Ta đây tự thử xem”

Cái gì?! Cur nhiên đe dọa không có hiệu quả?!

Minh Quang Khải đem Nguyên Tiêu kéo qua, ở trong nước, hấn dùng bàn tay to không chút khách khí kéo y phục trên người nàng, cũng đem áo lót của nàng đẩy cao.

Bởi vì bộ ngực nàng không lớn, cho nên hấn đẩy một chút cũng không khó khăn, trong chớp mắt, hai quả đào của nàng đã rơi vào trong bàn tay to của hấn, hấn liền lớn mật mà vuốt ve.

“Không được .....”

“Đừng có ngừng có đúng không? Hảo!” Hấn cố ý hiểu lầm lời của nàng, làm nàng vừa tức vừa hận.

Lừa gạt trong lòng hấn bùng lên nhưng cảm thấy được mùi hương thiếu nữ của nàng thì nhanh chóng chuyển hóa thành dục hỏa mãnh liệt, hấn đột nhiên dùng sức kéo đầu ngực nho nhỏ của nàng, làm nàng thống khổ kêu một tiếng.

“Minh Quang Khải!”

Hấn mở to hai mắt trông mắt giống như là muốn thiêu đốt người ta, “Nói cho anh biết em là như thế nào đối với Bạch Tử Hiền ôn nhu làm nũng?”

“Anh không xứng để biết!”

“Đừng ép anh!”

“Anh đang ép em đó chứ!”

Hấn nhíu đôi mày đen, phần nộ chợt lóe rồi biến mất, “Có đúng không? Như vậy đã bảo là bức em? Xem ra anh phải làm cho em nhìn cái gì gọi là ‘bức’!”

“Anh thật là đại hỗn đản! Anh..... A! Anh làm cái gì?”

Hấn dùng bàn tay to phần nộ đem quần lót của nàng xé ra, sau đó bắt buộc nàng mở rộng hai chân, nàng cảm thấy trong nước lạnh như băng, có một ngọn lửa nóng tràn ra trong cơ thể nàng.....

Bây giờ hấn tính làm gì đây?

Ánh mắt của hấn thẳng tắp nhìn kỹ nàng, đem hình ảnh đang thất thố của nàng thu vào trong mắt, sau đó nâng mông của nàng lên, hung hăng đâm vào

“A!”

Nàng lập tức ôm lấy cổ của hấn, không phải bởi vì thích, mà là không làm như vậy nàng sẽ chìm vào trong nước, tuy nhiên, nàng như vậy lại làm hấn càng thêm dễ dàng mà lướt động.

Nàng không khỏi nhướn mày, nhìn xuống ý muốn kêu to lên, nhắm lại hai mắt, cảm nhận được hấn xuyên qua đóa hoa ướt át tiến vào bên trong thân thể nàng, toàn thân lập tức cảm nhận được khoái cảm.

Hoàn hảo là ở trong nước, nếu không hấn mạnh mẽ tiến vào kiểu này nhất định sẽ làm nàng rất đau. Nguyên tiêu hoảng hoảng hốt hốt mà nghĩ.

Nhưng rất nhanh, nàng lại không cách nào tự hỏi, hấn tựa như ác ma, mỗi một lần chiếm lấy nàng, vừa thâm sâu vừa mãnh liệt.

“Em là của anh ! Không cho phép em thích bất cứ nam nhân nào, có biết hay không?”

“Không biết, không biết, không biết.....” Nàng gào lên liên tiếp một tràng không biết, chộc giận hấn.

“Anh nhất định sẽ làm cho em ‘rất’ biết !”

Hắn đem nàng xoay lại, làm cho nửa người trên của nàng gác ở bên cạnh hồ, hấn từ phía sau bắt được eo nhỏ nhắn của nàng, lại một lần nữa từ thân sau đâm vào.....

Nàng cắn nắm tay của chính mình, không để ỉnh kêu lên, thừa nhận sự thô bạo mà hấn mang đến, bàn tay to của hấn cũng từ phía sau chụp lên bầu ngực khéo léo của nàng, dùng lực mạnh mà vuốt ve.

Hấn cố ý thô bạo như thế, cũng chỉ là vì trừng phạt nàng.

“Anh muốn làm cho trên người của em vĩnh viễn đều có mùi vị của anh, dấu ấn của anh, tẩy cách nào cũng không được.”

“Không, dùng tay..... A..... A.....”

Hấn há mồm cắn nhẹ vào vành tai nàng, nửa người dưới không có dừng lại, cuồng dã mà xâm lược, bàn tay to xoa bóp bộ ngực nhô ra của nàng.

Mặc dù đang ở trong nước lạnh như băng, nàng cũng như bị lửa tình thiêu đốt, nàng hiểu rõ thân thể của nàng đã khuất phục, bất quá không có nghĩa là lòng của nàng sẽ hướng hấn mà đầu hàng.

Hấn có thể giữ lấy thân thể nàng, hấn có thể dùng sức đàn ông cạy mạnh làm nàng khuất phục, nhưng như vậy chỉ làm cho nàng càng hận hấn.

Đến khi thân thể nàng không chịu nổi sự mãnh liệt của hấn nữa, mà vô lực ngã ra sau.

Hấn dùng bàn tay to vội vàng ôm lấy nàng, đồng thời cảm thấy hạ thân có một cảm giác thỏa mãn quen thuộc truyền đến.

Minh Quang Khải phát ra một tiếng gầm nhẹ như dã thú, tiếp theo thân thể có một trận rung động mãnh liệt, hấn đem hết thảy chính mình tất cả đều cho nàng, mầm mống của hấn, tình yêu của hấn, thậm chí linh hồn của hấn.....

Kích tình qua đi, hấn ở trong nước ôm nàng thật chặt, phân thân của hấn tràn ngập khát khao chiếm hữu vẫn trong thân thể nàng, ung dung tuyên cáo chủ quyền của hấn.

Nguyên Tiêu rất muốn rời đi, bị hấn hạ nhục như thế, nàng cảm giác như chính mình giống như một kĩ nữ cho hấn phát tiết.

“Tiêu Tiêu.....”

“Tôi hận anh!”

Hấn cảm thấy lòng của mình bị nàng dùng dao hung hăng đâm vào, nhất thời máu chảy thành sông, đau lòng không dứt.

Thân thể của nàng rất muốn rúc vào trong ngực ấm áp của hấn, nhưng là không thể, nàng cần một người thật tốt để chữa lành vết thương.

Khi hấn rời khỏi nàng, hai chân lúc này đột nhiên trống không làm nàng thiếu chút nữa kêu lên.

Nàng gầy dựa muốn ở trong nước mặc y phục đàng hoàng, bất quá nàng phát hiện quần lót đã biến đâu mất.

Ở đâu? Ánh mắt của nàng gấp gấp mà tìm kiếm, rốt cục phát hiện bên kia hồ, trên mặt nước trôi nổi một cái quần nhỏ màu anh đào, mặt của nàng hơi nhiễm chút nhiệt năng mà phỉm hồng.

Minh Quang Khải theo ánh mắt của nàng nhìn, sau đó lại nhảy xuống nước, khi nổi lên mặt nước, một tay cầm quần lót nàng, từ từ lại gần nàng.

Hấn không nói gì đi tới trước mặt nàng, nàng đưa tay đoạt lấy, nhưng hấn giơ lên cao, làm cho nàng lấy không được.

“Anh.....” Nàng bị chộc giận đến nói không ra lời.

Minh Quang Khải lần nữa lặn vào trong nước, Nguyên Tiêu còn chưa kịp phát hiện ý đồ của hấn, thì cảm thấy có người đang đụng chạm vào mông nàng.

“Anh làm trò gì đó?” Nàng đối với mặt nước hô to, cảm giác mình làm như vậy thật ngốc.

Sau ít phút, nàng đã biết hấn muốn làm cái gì.

Hấn giúp nàng mặc quần lót vào, bàn tay to làm như vô tình vuốt ve bắp đùi nàng, hại thân thể nàng một trận run rẩy.

Hấn lại lần nữa nổi lên mặt nước, lấy tay lôi nàng đặt tại bên cạnh ao, nàng bị nhốt giữa hấn và cạnh ao, không thể động đậy được.

Cặp mày đen nhũn lại tràn ngập uy hiếp.

Hắn không nói gì, nàng cũng không, hai người dùng ngữ khí lạnh lẽo nhìn nhau, không biết ai sẽ là người mở miệng trước.

đột nhiên, cách đó không xa truyền đến một trận cười giòn giã, hắn quay đầu lại, Nguyên Tiêu thừa cơ hung hăng giơ lên đầu gối hướng vào tiểu đệ của hắn!

“A!” Hắn thống khổ kêu lên, hai tay vội vàng che lấy vùng nguy hiểm.

Nguyên Tiêu thừa cơ thoát thân, nhanh chóng hướng tới cầu thang lên bờ, mặc kệ hắn đang rên rỉ.

“Em dám trốn !” Hắn rống giận, “Em cho rằng em có thể chạy thoát khỏi lòng bàn tay của anh sao? Không thể nào! Chân trời góc biển em cũng trốn không thoát đâu !”

Nguyên Tiêu lấy hai tay che lỗ tai, tựa như bị ác ma nguyên rủa mà điên cuồng chạy trốn.

đúng vậy, lúc này ngoài đảo tẩu, có thể làm thế nào chứ?

A, nàng muốn chạy trốn.....

Chẳng qua là..... Nàng muốn chạy trốn tới chỗ nào đây?

Hoàng hôn đã qua, màn đêm buông xuống, Nguyên Tiêu cũng không có về nhà, nàng trốn ở trong tiệm com.

Hôm nay nhà Annie có việc, nàng không thể đi, hơn nữa nàng cũng không muốn cho Annie nhìn thấy bộ dạng này của nàng.

Một người trốn ở gian phòng của tiệm com, nàng nằm ở trên giường nhưng không cách nào ngủ, bất quá ít nhất nàng biết bây giờ nàng đúng là không thể trở về.

Minh Quang Khải ở nhà, nàng không cách nào ngó mặt hắn, hắn cư nhiên dùng bộ dáng kia thương tổn nàng, hắn cho là nàng là con nít chấy? Hắn nghĩ dùng sức mạnh là có thể khuất phục nàng? Không! Hắn thật sai lầm lớn rồi.

Nàng nhất định phải nhanh lên một chút gọi mẹ gọi ba quay lại, đúng! Gọi điện thoại.

Nguyên Tiêu lập tức gọi điện thoại cho cha mẹ, đồng thời cũng nhận được đầy tai trách móc của bọn họ, kêu nàng nhanh lên một chút về nhà, bởi vì Minh Quang Khải đang nổi điên tìm nàng.

Việc này đúng là nằm trong dự liệu của nàng. “Mẹ, con đã biết rồi, ngày mai con sẽ trở về.”

Mẹ nàng rất tự nhiên mà rầy rà mắng vài câu.

Nguyên Tiêu vội vàng đem tay bịt tai, hy vọng như vậy Minh Quang Khải cũng không thể tìm tới nàng.

Hừ! Hắn đang tức giận, nàng càng tức giận hơn hắn!

Nàng thư thư phục phục nằm trên giường lớn, rất nhanh, Chu công liền tới tìm nàng.

Trải qua một xế chiều thôi, nàng thật mệt mỏi.

Không biết qua bao lâu, một thân ảnh quen thuộc chậm rãi tiến vào gian phòng, cẩn thận đóng cửa lại, lúc này mới đến gần bên giường, lẳng lặng đứng ở thân hình trên giường.

đúng là Minh Quang Khải, vừa mới này hắn thiếu chút nữa lật tung cả thành phố, hoàn hảo A đi nói cho hắn biết, nữ nhi bảo bối của bà tâm tình không tốt thì sẽ trốn vào tiệm com.

Nàng trốn ở đây sướng thật, thiếu chút nữa hại hắn bị người ta kiện, bởi vì quản lý tiệm com khẳng khẳng không chịu đem chìa khóa cho hắn.

Thật ra làm vậy là đúng luật, nhưng hắn là ngoại lệ, bởi vì hắn không phải người khác, mà là nam nhân của nàng.

Sau khi biết thân phận của hắn, quản lý mới đồng ý, lúc này hắn phải thừa nhận Nguyên Tiêu nói rất đúng, hắn đích thật là kẻ nhờ danh gia đình mà, công tử gia môn, mới có thể có được đủ loại đặc quyền.

Lẳng lặng nhìn kỹ khuôn mặt nàng ngủ say, tựa như hoa hồng dưới ánh trăng, đôi môi mềm mại như cánh hoa, lẳng lặng mà hô hấp.

Hắn hiểu tình huống mà mình đã lâm vào, nhưng hắn không nghĩ tới chính mình có ngày lại chìm sâu trong tình yêu như vậy, vốn là chẳng qua hơi thích, cũng không có ý định yêu đương sâu đậm, nhưng khi hắn biết thì đã không còn kịp rồi.

Sớm biết vậy thì sẽ không đối với nàng thô bạo như vậy, nhưng là hắn hiểu rõ rằng tất cả đều là bởi vì hắn quá quan tâm nàng, mà nàng vẫn bài xích hắn, tránh né hắn, làm hắn cảm thấy rất tổn thương. Đột nhiên đang lúc ấy, thân hình trên giường động đậy.

Hắn cho là nàng đã thức dậy, nhưng lại phát hiện truyền đến tiếng ngậm nga, tựa hồ có cái gì không đúng lắm.....

Tiếp theo, nàng tựa hồ muốn nói trong mơ, tựa hồ có mấy chữ liên quan tới hắn, hắn tới gần cẩn thận lắng nghe.

“Minh Quang Khải..... Không! Tôi không thể thích anh, không thể..... Không..... Nếu không thì tôi sau này làm thế nào? Không thể..... Không thể.....”

Thì ra là như thế, cô bé ngốc này là sợ sau khi yêu thương hắn, vạn nhất hắn thay lòng đổi dạ, nàng biết làm sao, đúng không? Minh Quang Khải như vậy. Nàng có phải suy nghĩ nhiều quá hay không?

“Nước..... Nước..... Khát quá..... Nóng quá.....” Nàng thì thảo giấy dựa, tựa hồ rất thống khổ.

Hắn giật mình như tỉnh mộng, tiến lên sờ nàng, phát hiện thân thể của nàng hảo nóng.

“Tiêu Tiêu, em làm sao vậy?” Hắn ngồi ở bên giường, nắm vai nàng nhẹ lay động, nhỏ giọng kêu nàng “Tiêu tiêu?”

Nàng vẫn nhắm chặt hai mắt, tựa hồ muốn đáp lại hắn nhưng thế nào cũng không có biện pháp.

Hắn dùng bàn tay to sờ trên cái trán của nàng, trong bụng cả kinh.

Nóng quá! Không phải vì bị ngâm nước quá lâu mà phá sốt đó chứ?

Hắn vội vàng gọi điện thoại cho bác sĩ riêng của gia đình hắn.

Không bao lâu, bác sĩ Giang đã có mặt, giúp Nguyên Tiêu chẩn bệnh.

“Bác sĩ Giang, cô ấy có bệnh nặng lắm không?” Minh Quang Khải lo lắng hỏi.

“Tay chân khá lạnh, bắt quá tôi sẽ châm cứu, rất nhanh sẽ khỏe thôi.”

“Có cần tới bệnh viện không? Sốt nghiêm trọng sẽ có di chứng.....”

“Minh thiếu gia, không có việc gì, nhờ phát hiện sớm, không có vấn đề.”

“Là thế này phải không?”

Bác sĩ Giang phát hiện người nam nhân trước mắt này rất quan tâm nữ tử này, nghĩ thầm hai người tuyệt đối có tình cảm không hề tầm thường.

“Có cần truyền nước hay làm gì không?” Minh Quang Khải lại hỏi.

Trên mặt bác sĩ Giang lập tức hiện lên ba tầng hắc tuyến. “Không cần, chẳng qua là cảm mạo nhẹ thôi.”

“Nếu nửa đêm xuất hiện bệnh trạng nào khác.....”

“Sẽ không có, bắt quá cứ 4 giờ uống thuốc là được.” Bác sĩ Giang chăm chú giảng giải.

“Hào!”

“Không cần lo lắng, có bất cứ vấn đề gì gọi điện thoại cho tôi, tôi lập tức sẽ tới.”

“Tôi biết rồi.”

Cất bước tiễn bác sĩ Giang, Minh Quang Khải đi trở về bên giường, ánh mắt chưa từng rời đi khuôn mặt tái nhợt của Nguyên Tiêu.

Hắn quá lo lắng, sợ một khi không cẩn thận, sẽ mất đi nàng.

Không, hắn tuyệt đối không cho phép, cho dù là ma quỷ, cũng đừng mơ tưởng mang nàng từ bên cạnh hắn mang đi.

Bạn đang đọc truyện *Vị Hôn Phu Ác Ma Của Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7

Sau màn “uyên ương hí thủy” trong hồ bơi, dù đã được Minh Quang Khải lôi lên bờ, nhưng do ngâm nước quá lâu, Tiêu Tiêu bị cảm lạnh.

Minh Quang Khải đưa nàng về nhà, tận tình chăm sóc nàng.

Suốt một đêm, Minh Quang Khải không có cách nào ngủ ngon được.

Bởi vì Nguyên Tiêu lúc tỉnh lại muốn uống nước, hơn nữa hắn còn phải cho nàng uống thuốc mỗi bốn tiếng.

Sau đó, bởi vì nàng toàn thân đều phát sốt, quần áo đều ướt đầm, Minh Quang Khải bèn nhân lúc giường đệm còn chưa thấm ướt, vội vàng cời quần áo của nàng, thay nàng lau sạch sẽ.

Kết quả là nàng nhẹ nhàng khoan khoái, hắn lại đầu đầy mồ hôi, khi hắn nhìn thấy được cơ thể trong suốt của nàng, toàn thân lập tức phát ra một trận nhiệt.

Nhìn đến nhũ hoa nhỏ trắng hồng của nàng, bộ ngực sữa to trắng, da thịt như tuyết trắng, hắn liền muốn tận tình vuốt ve, thăm dò thân thể trẻ tuổi mềm mại mê người của nàng.

Đột nhiên hắn đứng lên, cầm chăn bông sạch thật cẩn thận quấn lấy nàng.

Thấy nàng lại nặng nề ngủ, bệnh tình tựa hồ cũng tốt hơn, hắn mới yên tâm.

Về phần thân thể hắn đối với nàng nổi lên phản ứng mãnh liệt, hắn quyết định tốt nhất vẫn là đi tắm nước lạnh một cái.

Nguyên Tiêu không còn cảm thấy khó chịu nữa, cơn sốt trong người lúc này đã biến mất, nàng chỉ thấy vết hằn của nàng đau quá, đầu choáng váng, nhưng so với lúc trước đã đỡ hơn nhiều.

Nàng biết Minh Quang Khải luôn ở bên cạnh nàng, chẳng qua hắn làm sao tìm được nàng?

Mà hiện tại hắn ở đâu? Không có người khác?

Nguyên Tiêu loạng choạng đứng dậy, ánh mắt lướt qua vội vàng tìm kiếm bóng dáng Minh Quang Khải, lại không thấy được.

Chẳng lẽ tất cả việc trước đó đều là do chính nàng nằm mơ?

Giờ phút này, một cảm giác không an toàn từ bốn phương tám hướng đánh úp vào nàng. Không muốn! Nàng không muốn một mình cô đơn. Nguyên Tiêu nghĩ phải nhanh chút tìm được hắn.

Ngay lúc nàng suy yếu xóc chấn bông lên định xuống giường, thân thể lại mềm nhũn, cả người trần như nhộng té ngã trên mặt đất.

May mà ngã trên tấm thảm, không đau lắm, nhưng nước mắt cũng không kiềm chế được tuôn rơi, một giọt tiếp một giọt, thấm vào tấm thảm dưới chân.

Đột nhiên, một đôi bàn tay to lớn ôm lấy nàng, đặt lên trên giường, nàng vừa ngẩng đầu, hai mắt đầm lệ lưng trông nhìn thấy ánh mắt thâm thúy của Minh Quang Khải.

“Sao lại không cẩn thận như thế, người em còn yếu.....” Nói được một nửa, hắn đột nhiên bị nàng ôm chặt. “Tiêu Tiêu?”

“Đừng bỏ em mà đi!”

Nàng không muốn rời hắn, vừa nghĩ vừa hung hăng ôm lấy hắn, cảm thụ nhiệt độ cơ thể hắn, ngửi được mùi hương xa phòng tắm trên người hắn.

Gương mặt hắn lộ vẻ ôn nhu, hai tay choàng lấy ôm trụ nàng, chẳng qua hắn vừa mới tắm xong, chỉ choàng cái khăn tắm liền chạy vọt ra, hiện nay bộ ngực sữa của nàng cứ như vậy dán vào hắn, hại thân thể hắn lại nổi lên phản ứng.

Đáng chết! Vừa mới tắm nước lạnh lại vô dụng.

“Tiêu Tiêu, nếu còn như vậy..... Anh sợ.....”

“Sợ gì.....?”

“Sợ.....”

Trong lúc nàng còn hoang mang, phát hiện có cái gì đó cứng cứng ở bụng của nàng, vừa cúi đầu nhìn thấy, hai má lập tức nóng rực.

“Thực xin lỗi! Anh kim lòng không được.....”

Nàng đột nhiên ôm lấy đầu của hắn, cho hắn một cái hôn, sau đó về mặt thẹn thùng nằm xuống, tựa như Tiểu Bạch Dương ôn thuận.

“Em.....”

“Không cần phải nhịn.” Nàng nũng nịu nói.

Hắn có nghe lắm hay không? Nàng có phải đang dụ dỗ hắn hay không?

Thấy hắn bình thường luôn thích làm Bá Vương ức hiếp nàng, hôm nay muốn cho hắn biểu hiện tốt một chút, hắn có bộ dáng ngốc như vậy a?

Bất đắc dĩ, nàng đành phải vươn người bắt được tay hắn, chủ động đặt lên bộ ngực mềm mại của nàng, nhẹ nhàng vuốt ve.

Thấy nàng thẹn thùng nhắm hai mắt, về mặt ứng hồng mê người, hắn có là quân tử cách mấy cũng nhanh chóng thức tỉnh.

Nhìn nàng thân thể nữ nhân mềm mại, ánh mắt nóng cháy dừng ở bộ ngực sữa của nàng, nụ hoa nhỏ phấn hồng đã đứng thẳng, vươn lên như một đỉnh núi.

Hắn chần chờ, dù sao thân thể của nàng còn yếu, có thể thừa nhận được nhu cầu mãnh liệt của hắn sao? Hắn rất sợ lại tổn thương nàng.....

“Khải, mau tới a!”

Đây là một câu không thể kháng cự lại, làm cho hắn tình cảm lập tức sôi trào, hắn ôm chặt thân thể yếu mị của nàng, ở nơi da thịt bóng loáng cần thận di chuyển đầu ngón tay của hắn.

Hắn liêu lĩnh, giống như dã thú bỏ nhào vào thân thể của nàng, cuồng dã hôn môi nàng, hấp thu khuôn miệng ngọt ngào làm người ta phát cuồng của nàng.

Nàng cũng toàn tâm toàn ý hôn trả hắn, nàng hy vọng hắn hôn nàng, chạm vào nàng, chỉ có hắn mới có thể đem nàng hướng vào trong thế giới tuyệt vời.

Hắn cũng cảm nhận được tâm tư của nàng, lập tức đáp lại lời khẩn cầu không thành tiếng của nàng, đồng thời càng sợ nàng lại khóc, lại cự tuyệt hắn.

Khó mà làm được a! Hắn hiện tại giống như đang cầm một hòn than hồng bén lửa.

“Tiêu Tiêu, nói em là của anh! Chỉ có anh mới có thể hôn em, yêu em!”

“Ừng vậy! Chỉ có anh, Minh Quang Khải, chỉ có anh, cho tới nay đều chỉ có mình anh.” Nàng thâm tình nói, không hề tùy hứng, không có phản kháng, có chăng chính là đối với hắn toàn tâm toàn ý thuận theo tình cảm.

Có lẽ lúc bệnh đã làm nàng suy nghĩ lại, nhưng cứ nhìn đến gương mặt tuấn mỹ của hắn, tóc đen nhánh trên trán, con ngươi sáng ngời có thần đó, cùng với cái miệng tà mị tươi cười.....

Nàng làm sao gạt chính mình rằng không động tâm vì hắn? Không, không thể gạt được, nàng đã từ lâu rất sâu đậm, không thể tự kiềm chế. Nàng hốt hoảng nghĩ.

Minh Quang Khải ở trên thân thể mềm mại của nàng trút xuống hàng nghìn nụ hôn, khắc sâu mỗi cái như ký hiệu của hắn.

Hắn muốn ở nàng toàn thân đủ loại dấu tây, biến thành công chúa dấu tây, như vậy nam nhân khác sẽ hiểu được nàng đã là hoa có chủ.

Minh Quang Khải sẽ không để cho Nguyên Tiêu biết được ý nghĩ trẻ con của hắn, nếu không nhất định nàng sẽ cười ngất thôi.

Mùi thơm ngát đặc trưng của cô gái sớm khiêu khích hắn hồn nhiên vong ngã, bàn tay to của hắn không ngừng đùa bỡn đầu ngực nhỏ của nàng.

Ở trên đỉnh trắng nõn điểm vài vết phấn hồng, đã sớm trở nên kiên đỉnh phi thường, tràn ngập một cảm giác dụ hoặc không thể diễn tả bằng lời.

“Khải.....” Toàn thân giờ khô nóng, làm cho nàng vô tình ngâm ra tiếng.....

Bạn đang đọc truyện *Vị Hôn Phu Ác Ma Của Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8

Từ sau khi qua cơn bệnh nặng, Nguyên Tiêu vẫn luôn cảm thấy sức khoẻ của nàng thực đã suy yếu.

Đúng là, có được thân thể khoẻ mạnh mới là hạnh phúc lớn nhất của con người a!

Bất quá, hôm nay ở trường có hoạt động trọng yếu, nàng là người chủ trì, không thể không đi a.

“Không cho phép đi!”

Ai! Nam nhân bá đạo lại tới nữa.

“Em nhất định đi tới đó phải không?”

“Anh nói không cho em đi là không được phép đi!”

“Tại sao?”

“Bệnh của em vừa khỏi, không được đi lại lung tung.” Hắn cầm một ly sữa nóng do chính tay hắn pha cho nàng, “Đến đây, uống lúc còn nóng đi.”

“Không cần! Em muốn uống lạnh có đá.”

Mặt hắn trầm xuống, “Đang có bệnh, đá cái gì mà đá!”

Mất hạnh của nàng nhìn hắn trừng trừng, “Em bị bệnh không phải do anh làm hại sao? Anh còn hung dữ với em!”

“Anh biết, cho nên anh mới pha sữa cho em uống.”

“Pha sữa là hay lắm sao?” Tay nàng bị một bàn tay cứng nhắc ép bung ly sữa nóng, lòng bàn tay ấm áp.

“Uống đi! Khắp thiên hạ chỉ có em với mẹ anh mới có thể uống sữa do chính anh pha đó.” Hắn cúi đầu, đôi mắt đen sáng ngời cứ như vậy thẳng tắp nhìn nàng chăm chú.

Oa! Đúng là đẹp quá a! Làm sao lại có người tuấn mỹ đến thế chứ, trời cao đúng là không có mắt a? Nhớ đến chuyện kích tình lần trước của hai người, lại nghĩ tới nàng lúc đó cũng cố ý dụ hoặc hắn.....

Bất quá, tất cả đều tự nhiên mà xảy ra.

Không! Nàng không thể bị bề ngoài của hắn mê hoặc, tuyệt đối không thể!

“Uống ngon không?”

“Không ngon!” Nàng cố ý nói trái ý hắn.

Hắn không trả lời, khóe miệng chậm rãi gọi lên một nụ cười sùng nịnh.

Nguyên Tiêu chưa bao giờ nghĩ đến chính bản thân nàng lại có thể cùng nam nhân tự tại này hoà bình ở chung với nhau, nói là cảm giác thoải mái đúng là không sai.

Nàng một ngụm lại một ngụm uống sữa, đột nhiên phát hiện trên bàn có một món quà nhỏ.

“Đó là cái gì?”

Hắn bước qua cầm món quà nhỏ lên, sau đó dúi vào bàn tay nhỏ bé của nàng, “Anh tặng em quà để chuộc tội.”

Ây da! Có quà nha! Nàng giống y như một đứa trẻ lần đầu tiên được tặng quà sinh nhật, vui vẻ mở hộp quà nhỏ tinh xảo.

Là một chiếc lược gỗ a! Mắt nàng mở lớn nhìn hắn.

“Em có một mái tóc rất đẹp”

“Vậy sao?”

“Đúng vậy! Anh chưa bao giờ thấy mái tóc dài nào xinh đẹp đến vậy, do đó muốn thay em làm cho nó thêm mềm mượt.”

Những lời nói này mang theo bất mãn bùng nổ của nàng, “Anh ở đây là chê tóc em không mượt sao?”

“Không.”

Hắn cầm lấy chiếc lược trong tay nàng, bắt đầu thay nàng chải đầu.

Chưa từng có nam nhân nào giúp nàng chải tóc cả, cảm giác mới lạ này thật vô cùng tốt nha!

Nàng cảm thấy chính mình giờ đây như một cô công chúa, làm cho hấn ngoan ngoãn vì nàng chải tóc, phát hiện hấn cũng có vẻ ôn nhu như vậy, có điểm quan tâm săn sóc, khiến nàng cảm thấy vô cùng ấm áp.

động tác cũng theo vậy mà tự nhiên tràn ngập tình cảm, nàng biết nàng nên lấy lý trí, không thể cứ để cho hấn tự tung tự tác, nhưng nàng cũng không ngăn cản, bởi vì cảm giác tiếp xúc thực làm người an tâm

“Lúc em bị bệnh, đều là anh ở bên chăm sóc em sao?”

“Chứ còn ai nữa?”

“Anh theo dõi em sao?”

“Không, anh là lo lắng cho em.”

“Vì cái gì.....”

Nàng vừa mới mở miệng, một cánh tay mạnh mẽ đã vòng ra sau ôm lấy chặt lấy thân thể nàng, tim nàng trong phút chốc cũng muốn nhảy ra ngoài.

“Em là nữ nhân của anh, không chăm sóc em, anh chăm sóc ai đây?”

Nàng then thùng muốn đẩy hấn ra, hấn lại gắt gao ôm chặt nàng.

“Tiêu Tiêu, đừng quên em với anh cũng có hôn ước, hơn nữa việc gì chúng ta đều làm cùng nhau rồi, em lại muốn đi làm việc cho người ngoài là sao?”

“Em không có a!”

“Em sợ chính mình yêu anh hay sao?”

Nam nhân này sao lúc nào cũng tự mình là đúng? Bất quá, lời hấn nói đúng thực là tim đen của nàng.

đúng là nàng thật sự rất yêu hấn, chẳng qua là không thể nói ra, ít nhất không nói ra nàng cho rằng lúc này vẫn là an toàn hơn.

Trước đó, nàng không ngại hưởng thụ sự săn sóc ôn nhu của hấn, thậm chí còn có thể cùng hấn chơi trò chơi — trò chơi tình yêu.

“Khải.....”

Nàng đột nhiên tiến đến hấn làm nũng, đầu tiên hấn hơi chau một chút, sau đó trên mặt lại lộ vẻ sủng ái đối mặt với nàng.

“Nói đi! Muốn cái gì?”

“Em muốn.....”

“Tốt lắm!” Hấn lập tức đứng lên bắt đầu cởi quần áo.

“Minh Quang Khải! Anh đang làm cái gì đó?!” Nàng vừa xấu hổ bắt lấy tay hấn.

“Không phải muốn anh sao?”

“Anh thật chán ghét mà! Em là nói là em muốn đi học!”

Về mặt hấn biến đổi, “Anh đã nói rồi.....”

Nàng đột nhiên hôn nhẹ lên môi hấn một cái khi hấn đang nói.

Không thể thương lượng được sao, Nguyên Tiêu nhìn vào khuôn mặt tuấn tú đến khi mặt ửng hồng.

“Em nhất định phải đi, em không thể vô trách nhiệm như vậy được, anh thấy đúng không?” óng giận mà! Mỹ nhân kế! Bất quá hấn tự nhiên như vậy mà trúng kế.

“Được rồi! Bất quá anh đi theo em!”

“Ồi! Đại tiểu thư của ta, rốt cục người đã tới! Ta sợ người bỏ ta lại một mình, ở nhà hưởng phúc ời chứ.”

Diện mạo đáng thương, đáng người cũng rất là bi thương, nói chuyện lại càng thương tâm hơn..... Cả người hiện ra hình ảnh như nhũ yếu đuối, vừa gặp được Nguyên Tiêu liền hô vang trời.

“Điều Ái, ta là bởi vì bị bệnh nên mới đến muộn. ....”

“Sao lại khéo như vậy a?”

Nguyên Tiêu thật muốn cắn người, nàng khẳng định là tám đời tổ tông trước của nàng không tích phúc, mới có thể cùng con hồ ly tinh này làm bạn học từ tiểu học, trung học lên đến cả đại học a. Bất quá hai người cảm tình cũng không tốt lắm, không nói là khắc tinh của nhau, mà càng ngày càng ác liệt hơn.

Nguyên Tiêu rất khinh thường loại nữ nhân này, luôn tìm cách quyến rũ nam nhân, chỉ thấy nàng ta với cái bóng đèn thật giống nha, luôn phóng điện lung tung.

Đột nhiên giật mình, nàng nghĩ, tuyệt đối không để cho Minh Quang Khải bị Điều Ái nhìn đến.

“Minh. ....”

Không còn kịp rồi, con hồ ly tinh kia đã nhìn thấy hắn, hơn nữa ánh mắt của nàng ta còn lấp lánh một tia sắc máu tham lam.

“Ồ! Không phải đây là Minh học trưởng sao? Sao lại rảnh rỗi tới tham gia buổi phát biểu nho nhỏ này của chúng ta chứ?” Giọng nói Điều Ái đột nhiên ngọt đến mức làm người ta phát nôn.

“Tôi đến cùng Tiêu Tiêu đến, nàng vẫn còn bị cảm, sức khỏe chưa tốt, tôi cũng không hy vọng cô ấy nơi nào cũng đi.”

Minh Quang Khải một thân ôm trụ người nàng, một phần tràn ngập yêu thương giữ lấy người nàng, tuy rằng nàng không có thói quen trước mặt người khác cùng hắn cư xử thân thiết như thế, nhưng nhìn đến Điều Ái kia vẻ mặt vừa hâm mộ lại ghen tị, thật sự sáng khoái không gì bằng.

Để càng thêm kích thích Điều Ái, Nguyên Tiêu càng nhiệt tình ôm lấy cánh tay Minh Quang Khải, giọng ngọt ngào nói: “Minh giới thiệu với bạn, anh ấy là vị hôn phu của mình.”

“Vị hôn phu?!”

Nguyên Tiêu không thèm để ý tới giọng cao quảng tám mang chiều kinh ngạc của Điều Ái, cười càng thêm ngọt, “Đúng vậy a! Khải, nàng là Điều Ái, bạn cùng lớp với em, vừa vặn lại xếp cùng tổ, muốn cùng nhau làm buổi phát biểu nhỏ này.”

Đây là buổi hội thảo có liên quan đến vấn đề bảo vệ môi trường xã hội, cần có người đến hỗ trợ giới thiệu, có khi còn phải hỗ trợ di chuyển đồ đạc, Minh Quang Khải đến đây rất đúng lúc, bởi vì hắn không muốn để nàng phải bụng bê này nọ, ha ha!

Cả một ngày dài, Nguyên Tiêu được che chở như một tiểu công chúa, chỉ cần ngoan ngoãn ngồi trên ghế uống trà nóng, hết thấy mọi sự vụ đều do Minh Quang Khải giải quyết.

Xem ra nam nhân này không chỉ có mã bề ngoài, còn rất có khả năng.

“Khải. ....”

“Chuyện gì?” Hắn quay đầu.

“Em thay các anh đi mua chút đồ uống lạnh, nhìn anh cùng các bạn đều bận đến không rảnh uống nước.”

“Nhưng mà thân thể em. ....”

“Em cũng không phải làm bằng giấy, không có việc gì đâu!”

“Anh đi được rồi!”

“Không cần, anh đừng có nhiều chuyện! Em cũng là thành viên trong ban, chuyện gì cũng không làm, rất kỳ cục.”

“Nhưng mà. ....”

“Khải!”

Nguyên Tiêu lại làm nũng.

“Được rồi! Em đi nhanh về nhanh, trở về là lúc có thể uống thuốc.”

“Lại uống sao?”

“Không uống thuốc làm sao khỏe được? Nhớ rõ, đi nhanh về nhanh.”

“Vâng! Ơai thiếu gia.”

Nguyên Tiêu vui vẻ chạy tới khu kế bên – mua đồ, nàng mua cho Minh Quang Khải thứ hắn thích nhất- cà phê, tin rằng hắn nhất định sẽ vui lắm.

Hắn hôm nay giúp nàng xử lý mọi việc đầu ra đó. .... được rồi! Có lẽ buổi tối nay nàng có thể cho hắn làm xằng làm bậy một lần.

Về tới hội trường, nàng lại không tìm thấy thân ảnh của hắn.

Kỳ quái. .... Người ở đâu rồi?

“Tiểu Quyên, có thấy học trưởng Minh không?” Nàng gọi một đồng học nữ lại hỏi thăm.

“Hắn nha! Cùng Ái ra phía sau chuyển cái gì rồi.”

“Cái gì? Cùng Điều Ái?!”

“Ừng vậy!”

Nguyên Tiêu cầm trong tay bịch nước liền đưa cho Tiểu Quyên, sau đó vừa nhắm hướng đó phóng đi.

Chỉ thấy Điều Ái tựa vào khuỷu tay của Minh Quang Khải, hắn còn ôm thắt lưng của nàng ta.

Chết bầm?! Hắn ban ngày ban mặt dám ôm thắt lưng của con hồ ly tinh đó?!

Vừa lúc Nguyên Tiêu định xông vào, cũng vừa lúc Điều Ái ngẩng đầu ôm lấy Minh Quang Khải, đốn đầu chính là một cái hôn nồng cháy.

Cước bộ dòn dập của Nguyên Tiêu đột nhiên dừng lại.

Ngay từ đầu, nàng đã tuyệt đối, sẽ tuyệt đối không tin tưởng hai mắt của mình, nhưng mà trước mắt hình ảnh rõ ràng như thế. .... Nàng dùng sức dụi dụi hai mắt, nhưng hình ảnh vẫn y như cũ.

Cảnh này không phải đang mô tả hai người bọn họ thật sự đang hôn môi!

Trong nháy mắt, tất cả lửa giận như ngọn núi đánh úp về phía nàng, khiến nàng muốn xông vào hung hăng tách bọn họ ra, nhưng là. .... Nàng không có dũng khí! Chỉ có thể chậm rãi lui, lui về chỗ ngồi lúc trước của nàng, cả người thương tâm muốn chết, đồng thời cũng tức giận không thôi.

Quá đáng! Thật sự là quá đáng! Làm sao nàng lại nghĩ hắn tỏ tình với mình, nghĩ lúc đó thực tâm có tình cảm với mình, hắn giờ lại ngang nhiên hôn một nữ nhân khác, mà lại là nữ nhân nàng ghét nhất – Điều Ái!

Nói đến Điều Ái, cũng không phải ngày đầu tiên biết, dù các nàng học cùng lớp nhiều năm, Điều Ái không có sở trường nào khác, ngoài việc hứng thú duy nhất chính là cướp nam nhân của người khác.

Nam nhân của các bạn nữ cùng lớp hình như đều bị nàng ta nhúng chàm quá bi thảm, Nguyên Tiêu cũng từng chịu qua trường hợp này, tuy rằng nàng không nói yêu ai, nhưng tốt xấu cũng biết có vài nam sinh theo đuôi nàng, chẳng qua đối tượng theo đuôi nàng ngay cả hành động còn chưa triển khai, đã bị con hồ ly tinh Ái đó cướp đoạt mất rồi.

Nguyên Tiêu rất tức giận, bởi vì tự tôn nữ nhân bị tổn thương tuy rằng tức giận này nói lớn không lớn nói nhỏ không nhỏ, chỉ có thể xem nàng có ý muốn tha thứ hay không.

Nhưng với Minh Quang Khải là ngoại lệ, hắn là của nàng, nàng tuyệt đối không cho phép bất luận kẻ nào đến đoạt mất.

Nhưng bọn họ đều đã hôn môi, xem ra quan hệ không phải sơ sài, chỉ sợ nàng muốn ngăn cản cũng không còn kịp.

Nghĩ đến đây, Nguyên Tiêu liền khó có thể chịu được, lòng đố kỵ làm cho nàng dần dần mất đi lý trí.

Nhưng vào lúc này, đột nhiên có một đôi bàn tay to ôm lấy nàng, đem nàng xoay người lại, trên môi nàng đặt một nụ hôn.

Minh Quang Khải?! óng giận!

“Ba!” Nàng giờ tay liền “thương” cho hắn một cái tát.

“Em dám đánh anh sao? Em thật to gan mà!” Tất cả thâm tình trong lòng Minh Quang Khải bỗng chốc hóa thành tức giận.

“Em không muốn nhìn thấy anh nữa!”

“Em thật kỳ lạ, anh đã làm gì sai sao?” Nữ nhân này cư nhiên dám đánh hắn? Ăn gan hùm mật gấu hay sao?

“Anh dám hôn em!”

“Cái gì?” Hôn nàng có cái gì không đúng sao?

“Em không cho phép anh hôn em nữa!” Vừa rồi hấn cùng với hoa hậu háo sắc nổi danh khắp các giảng đường kia còn thân thiết hôn môi, hấn ta tưởng nàng không nhìn thấy sao?

Trên thực tế, Minh Quang Khải đúng là không biết Nguyên Tiêu đã nhìn thấy, bởi vậy khi bị nàng tát một cái, hấn cũng nổi giận thật sự.

Hấn bỗng nhiên bắt được suy nghĩ của nàng, dùng sức lay động, “Em, nữ nhân này, thật là xứng danh kỳ lạ mà! Anh nghĩ em đã trở nên ôn nhu, cũng cam nguyện đi theo anh, vì sao trước đây một giây còn làm cho anh muốn ôm lấy em hung hăng hôn môi, ngay sau đó anh nghĩ chỉ muốn bóp chết em?!”

“Bởi vì anh chợt dạ! Bởi vì anh nói dối em! Bởi vì anh căn bản là không thể trung thực với một nữ nhân!”

“Bậy bạ!”

Nguyên Tiêu không tin hấn lại có thể ngang nhiên phủ nhận trách cứ của nàng, còn nói nàng bậy bạ.

Nàng cực kỳ giận, dùng sức đẩy hấn ra, “Quên đi! Em mệt mỏi, muốn đi về!”

Bạn đang đọc truyện *Vị Hôn Phu Ác Ma Của Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9

“Anh đưa em trở về.....”

“Không cần! Anh với đại mỹ nhân của anh cùng nhau thân thiết đi!” Nguyên Tiêu có chút cố tình gây sự đẩy Minh Quang Khải ra.

“Em rốt cuộc nói bậy bạ gì đó?”

Lúc hai người dây dưa không rõ, nàng nhìn thấy xã trưởng trà nghệ quán Bạch Từ Hiên, cũng không nghĩ nhiều liền vọt tới bên người hấn, một phen nắm cánh tay hấn.

“Hấn muốn đưa em trở về! Cho nên anh không cần để ý em.”

“Cô.....” Bạch Từ Hiên vẻ mặt mờ mịt, bởi vì hấn chẳng qua là đi ngang qua mà thôi.

“Nguyên Tiêu.....”

Đừng tưởng rằng chỉ có hấn được hoa hậu giảng đường thích, nàng cũng có mỹ nam tử thù hộ chứ bộ, ở phía sau, nàng tuyệt đối không thể thua người khác.

“Hào! Em dám đối với anh như vậy, đừng tưởng rằng có thể thoát khỏi anh!”

“Tùy anh thôi!”

Không nói hai lời, Nguyên Tiêu lôi kéo Bạch Từ Hiên không hiểu cái gì phải đi.

“Nguyên Tiêu, nếu em hiện tại ly khai khỏi anh, anh cam đoan em sẽ hối hận.”

Một chút chợt dạ, nàng chân chờ, nhưng nhớ đến hình ảnh lúc này, nàng liền tâm như đao cắt.

Nàng luôn luôn chán ghét hoa hậu giảng đường háo sắc xuất hiện ở bên người Minh Quang Khải.

“Khải, làm sao vậy?” Diêu Ái nhỏ giọng hỏi.

Nguyên Tiêu lập tức ghen ghét dữ dội, nàng tức giận đến nỗi nhìn Minh Quang Khải quát: “Tôi vĩnh viễn cũng sẽ không hối hận!” Nói xong, nàng kéo Bạch Từ Hiên thở phì phì rời đi, bỏ lại nam nhân vẻ mặt xanh mét cùng con hồ ly tinh đang đắc ý.

Che dấu sự khoái chí, Diêu Ái vội vàng lấy cả người dán vào Minh Quang Khải, nhỏ nhẹ nũng nịu nói: “Khải, không cần tức giận! Không có nàng, còn có ta a!”

Ánh mắt Minh Quang Khải lạnh như băng hung ác nhìn chăm chú vào nàng, sau đó hét lớn một tiếng “Cút !”

Sớm biết rằng yêu đương khổ sở như thế, nàng tuyệt đối, tuyệt đối không dễ dàng lâm vào, chẳng qua. .... Tựa hồ không còn kịp nữa rồi.

Nước mắt không ngừng rơi trên mặt bàn, dần dần hình thành một cái ao, một chiếc ly trong suốt bốc khói hương trà đặt trước mặt của nàng. “Uống chén trà, có thể cho tâm bình tĩnh, cũng có thể hiểu được nội tâm cảm tình của mình.”

Lời nói của Bạch Tử Hiên làm Nguyên Tiêu đã quên rơi lệ, chỉ có thể ngơ ngác nhìn hần, đột nhiên cảm thấy chính mình có thể cùng nam nhân trước mắt này trở thành bạn tốt.

“Anh biết không? Trước đây tôi vẫn rất muốn làm quen với anh, chẳng qua tìm không được cơ hội.”

“Tôi biết.”

“Anh biết?” Nàng sững sốt một chút.

“An Ny nói với tôi.” Hần tao nhã cầm chén trà thưởng thức thật sự rất xuất sắc, giống như một kẻ quý tộc còn sót lại. Theo lý thuyết, nàng nên động lòng, chẳng qua hiện tại lòng của nàng tất cả đều đặt trên người tên xú nam nhân Minh Quang Khải.

“Cô thực thích A Khải à?”

“A Khải?” Kêu thân thiết như vậy?

“Cô không biết hần cùng tôi trước kia là bạn học sao?”

Nàng lắc đầu, đây chính là bí mật lớn nhất! Lập tức nàng đã quên khóc. “Hần với tôi, giao tình luôn luôn tốt cũng không tốt, xấu cũng không xấu. ....” Nàng nhìn hần, chờ hần nói tiếp.

“Bởi vì hần từng đoạt lấy người tôi yêu, cho nên tôi vẫn không thể tha thứ cho hần.”

“Thật à?” Chẳng lẽ tên khốn có trái tim bằng củ cải kia, ác tính không thay đổi, đoạt nữ nhân của bạn tốt sao?! Rất đáng giận !

“Chúng ta hẹn hò đi!”

Lúc nàng tức giận đến nghiêng răng nghiêng lợi, hần đột nhiên phun ra chỉ một câu, nhưng làm nàng bị dọa chết khiếp.

Không tốt lắm đâu? Hần là nam nhân của An Ny mà!

“Nhưng là An Ny. ....”

Vừa nói đến An Ny, đáy mắt hần hiện lên một tia cảm tình không muốn người biết.

Trong phút chốc, nàng hiểu được, nam nhân trước mắt này cũng thật sự khổ vì tình, xem ra An Ny cũng là tiểu ma nữ, ngay cả tuyệt thế mỹ nam tử như vậy cũng muốn tra tấn, Lâm An Ny, người thực là. ....!

“Chẳng lẽ anh không muốn trả thù sao?”

“Sao lại không muốn?”

“Hào, chúng ta cứ hẹn hò đi.”

Nữ nhân chết tiệt! Cứu nhiên cùng nam nhân khác hẹn hò, nhưng lại là tên nam nhân đáng giận Bạch Tử Hiên kia!

Minh Quang Khải ngồi ở trong xe, hai tay đặt trên tay lái, ngồi yên lặng, nhưng ánh mắt vẫn không hề rời khỏi hai người nam nữ kia.

Phản bội! Nàng cứ nhiên có thể tàn nhẫn phản bội hần như thế, rất đáng giận! Mà hần căn bản cũng không biết chính mình làm sai chỗ nào.

Tiểu yêu nữ cứ nhiên ngay cả cơ hội giải thích cũng không cho, bỏ chạy ra ngoài cùng nam nhân khác lêu lổng. ....

Nếu nàng có ý định muốn chọc giận hần, nàng xác thực đã làm được. Hần quyết định không thể ngồi trên xe chờ chết, hần muốn xuống xe, đem nữ nhân của hần cướp về!

Đang nhắm tới chỗ hai người đang nói chuyện phiếm trong công viên, lại nhìn thấy bên kia cây cột có thân ảnh quen thuộc, tựa hồ đang khóc. ....

“Lâm An Ny?”

Nữ nhân khóc thê thảm vừa nhắc đầu, mặt toàn nước mắt, thoạt nhìn là một bộ dáng thương tâm muốn chết.

“Minh Quang Khải. ....”

“Cô. .... Chẳng lẽ. ....” Lâm An Ny sẽ không cùng hân, là hai người đáng thương, bị người ta phản bội chứ?

Không nghĩ tới Nguyên Tiêu dám cướp ngay cả bạn trai của chính mình? Hơi quá đáng rồi đó! Nàng nghĩ là không có người có thể trị nàng sao? Nếu nói như vậy, vị hôn phu này cũng quá tội.(Lời của An Ny)

Càng giận hơn là, nàng hôm nay thật xinh đẹp, một chiếc váy liền màu trắng không tay dễ thương, một bộ bộ đáng mềm mại mê người. (Lời của Quang Khải)

Nàng cùng hân xuất môn luôn mặc quần bò đơn giản, hơn nữa hân cũng không rõ, nàng cùng tên xú nam nhân họ Bạch kia nói chuyện ôn nhu như thế, đối với hân là tràn ngập hung ác, chẳng lẽ nàng thật sự chán ghét hân?

(Lời của Quang Khải lun)

“Tôi nghĩ Tiêu tiêu thật sự giữ lời, sẽ không đoạt nam nhân của bạn tốt, nào ngờ tôi sai lầm rồi.” An Ny âm thầm nói xong, cũng bởi vì chuyện này, nàng rất cực hiểu được chính mình đối với Bạch Từ Hiên có cảm tình, chẳng qua tựa hồ đã quá muộn.

“Không có khả năng! Người Tiêu tiêu thích là tôi, nhất định là xú nam nhân kia câu dẫn nàng!” Minh Quang Khải thủy chung kiên trì không chấp nhận sự thật.

“Nhưng trước khi gặp được người, Tiêu tiêu đã nói thích Bạch Từ Hiên, còn năn nỉ tôi thay nàng nói với hân mà!”

Hân bắt được bả vai của nàng, hung ác quát: “Cái gì?! Lại có chuyện này nữa! Vậy cô có giúp nàng hay không?”

“Tôi. .... Lúc trước có giúp, nhưng sau lại. ....”

“Cảnh cáo cô! Về sau đừng thay vị hôn thê của tôi đề ra chủ ý ngu ngốc nữa! Còn nữa, giữ chặt nam nhân của cô cho tốt, đừng cho hân trêu hoa ghẹo nguyệt!” Nói vừa xong, hân liền bước tới hướng Nguyên Tiêu, chuẩn bị cướp người.

Bạch Từ Hiên nhìn thấy nam nhân này nổi giận đùng đùng hướng bọn họ muốn tới giết người, nhưng hân không quan tâm, người hân để ý đang tránh ở sau cây cột kia kia.

“Tiêu tiêu, trò hay lên sân khấu..”

Nguyên Tiêu sững sốt một chút. “Cái gì trò hay?”

Mới không chú ý một chút, Bạch Từ Hiên hai tay ôm lấy nàng, cúi đầu hôn nàng, mắt thấy họ sắp hôn, Minh Quang Khải một bước xông lên, thô lỗ đem hai người tách ra.

“Bạch Từ Hiên! Người lập tức rút cho ta!”

“Minh Quang Khải! Anh. ....”

“Em câm mồm! Nam nhân nói chuyện, không cho phép xen vào!” Bạch Từ Hiên mặt vẫn như cũ, không chút thay đổi nói: “Người nếu đối thực nữ đều bá đạo như thế, như vậy cũng khó trách Tiêu tiêu thất vọng về người.”

“Người nói bậy bạ gì đó?” Minh Quang Khải gầm nhẹ.

“Ta không có nói bậy, trong lòng người đều biết.” Bạch Từ Hiên bình tĩnh nói.

“Ta không có! Người mới là tên không có lương tâm, rõ ràng có Lâm An Ny rồi, vì sao còn muốn câu dẫn bạn tốt của nàng? So với ta, người càng hỗn đản!”

“Cái gì? An Ny. ....” Nguyên Tiêu trong lòng chấn động.

Bạch Từ Hiên sắc mặt lạnh lùng.

Đột nhiên, Nguyên Tiêu nhìn thấy bóng dáng quen thuộc nhanh chóng rời đi “An Ny?” Nàng muốn đuổi theo, lại bị bắt lại, nàng ngẩng đầu vừa thấy, là Minh Quang Khải.

“Người nên đuổi theo không phải là em!”

Nguyên Tiêu cũng thấy Bạch Từ Hiên lập tức đứng dậy đuổi theo, cứ như vậy đem nàng quăng cho tên hung ác Minh Quang Khải này, nàng thấy thật phần nộ.

Không nói hai lời, nàng hất tay hân ra, xoay người bước đi.

Minh Quang Khải cũng không nói cái gì, chính là một đường đi theo nàng, rất giống cái đuôi sau lưng.

(@ ôậ: anh này hay nhĩ)

Như là dỗi hờn, nàng cố ý dạo đường cái, đi hoài, đi mãi, không cho chính mình nghỉ ngơi, cũng không cho hấn nghỉ ngơi.

Chẳng qua đi quá nhiều, chân của nàng vừa chua xót vừa đau, hai chân giống như không phải của nàng .

Kết quả là, một bước không ổn, thân thể của nàng khễ lay động một cái rồi ngã. Nhất định rất đau –

Nhưng vào lúc này, một đôi bàn tay to hữu lực từ phía sau đem nàng ôm lấy.

“Buông ra!”

“Mơ tưởng!”

“Anh.....”

“Em quậy đủ chưa?!”

Hấn ôm nàng, không cho nàng đi, xem nàng cư nhiên vì giận hấn, chân đã bị thương rồi cũng không để ý.

“Buông ra!”

Hấn không để ý đến việc cố tình gây sự của nàng, cứ như vậy ôm nàng, hướng tới bãi xe của một khách sạn xa hoa bước đi.

“Uy! Làm cái gì? Đây là bãi đỗ xe của khách sạn mà! Chúng ta lại không lái xe đến.....”

“Còn ầm ỹ! Người ta đang nhìn !”

Nàng lập tức ngậm miệng lại, ngoan ngoãn áp mặt vào ngực hấn, lúc này nàng ngượng ngùng nhìn cô tiếp tân của khách sạn.

“Tiên sinh, xin hỏi xe của ông đâu?”

“Như thế nào? Ai quy định đến bãi đỗ xe của khách sạn nhất định phải có xe mới được?”

Lời nói của hấn làm Nguyên Tiêu sững sốt một chút, ngẩng đầu ngoác nhìn khuôn mặt anh tuấn của hấn, hảo kinh ngạc vì nội tâm ý tưởng của nàng cư nhiên cùng hấn nhất trí, hơn nữa hấn càng dũng cảm hơn, dám nói ra.

Chỉ chớp lát sau, hai người tiến vào một gian phòng tràn ngập sắc tình, ánh mắt Nguyên Tiêu tò mò ở trong phòng nhìn ngắm, giống như cung điện lộng lẫy, tò mò quá.

Hấn không hề để nàng tò mò, đem nàng đặt lên giường, sau đó vào phòng tắm mang ra một cái khăn mặt nóng.

“Làm cái gì vậy?”

“Anh muốn nhìn chân em”

“Không cần!” Nàng đem chân lui lại muốn đứng lên, nhưng thật sự là đau quá .

“Ừm có trẻ con .”

“Em nào có.....”

Nàng còn chưa dứt lời, đã bị hấn một phen bắt được đuôi phải, sau đó dùng khăn mặt nóng chườm lên đầu gối vừa chua xót vừa đau, làm nàng không tự chủ được phát ra một tiếng ngâm nga thoải mái.

Hấn ngẩng đầu ngắm nàng một cái, nàng đỏ mặt lập tức im miệng. Hấn lại cúi đầu tiếp tục mát xa chân trái của nàng, hai người không nói gì, mà thái độ hấn khác thường như thế làm nàng cảm thấy thập phần bất an.

Nàng cố dự cảm, chờ một chút tuyệt đối sẽ có chuyện phát sinh.

Quả nhiên –

Hấn đột nhiên như mãnh thú phát cuồng lao về phía nàng, nàng không kịp phản ứng gì, cả người hấn đã đặt trên thân thể của nàng vừa ôm vừa hôn.

“Anh muốn làm cái gì?”

Hắn cũng không trả lời, chẳng qua bàn tay to bắt đầu cời quần áo của nàng, nàng cũng sống chết phản kháng hắn, giãy dụa, nhưng vẫn tránh không được bị hắn xâm phạm như cũ.

“Không được.....”

“Không được?! Chẳng lẽ với Bạch Tử Hiên em sẽ cho là được?” Nàng rung rung hướng hắn ột bạt tai, sắc mặt hắn một trận xanh mét, tiếp theo vừa ngoan ngoan vuốt đôi má nàng, bá đạo hôn trụ nàng, động tác thật cuồng dã, tràn ngập dục vọng sở hữu mãnh liệt, đại biểu cho việc hắn không muốn khuất phục.

“Em là của anh! Em là của anh! Ai cũng không thể cướp em đi, em có hiểu hay không?!”

“Không cần bá đạo như vậy được không?!” Nàng kháng nghị.

Nào biết là nàng ngay cả nói còn chưa nói xong, đã bị môi hắn hung hăng hôn trụ.

Hắn liêu lĩnh mãnh liệt hôn nàng, muốn tất cả mềm mại ngọt ngào của nàng đều khắc ở trong lòng chính mình, bất chấp phản kháng của nàng.

Khi hai người thờ dốc mà tách ra, vẻ mặt hắn không hề như trước chọc nàng, giấu cột nàng, ngược lại có biểu tình ưu sầu cô đơn làm người ta đau lòng. Con ngươi đen của hắn dần hiện ra khát vọng nóng cháy, Nguyên Tiêu nhất thời hiểu được, bởi vì nó cũng làm nàng tâm hoảng ý loạn, dục vọng bốc hỏa.

Hắn vươn tay đem nội y của nàng cời bỏ, chỉ thấy bộ ngực trắng nõn co giãn theo nội y cời bỏ mà lộ ra, da thịt tuyết trắng trong suốt, giống như chỉ chạm vào một cái sẽ phá hỏng.

Trên hai quả đào mê người có đầu ngực nhỏ phần hồng, làm người ta hít thở không thông, dưới ánh mắt của hắn dần dần biến cứng rắn, tựa như nụ hoa nhỏ, dụ dỗ khát khao ong bướm đụng chạm, cắn hút, nhấm nháp tư vị ngọt ngào.....

Tay hắn khấn cấp ôm lấy bộ ngực sữa to trắng muốt mà của nàng, bừa bãi âu yếm phần mềm mại, cảm giác được trong hai lòng bàn tay có điểm nhỏ không ngừng biến hóa, làm cho toàn thân nàng nóng lên, hô hấp không tự chủ được trở nên thập phần dồn dập.

“Không được! Buông ra!”

Nguyên Tiêu xấu hổ muốn đánh hắn, lại chính là buộc hắn càng dùng sức chà đạp đôi môi của nàng, không cho nàng có một chút ít phản kháng. Dưới tình thế cấp bách, nàng không chút suy nghĩ liền cho hắn một cái tát, cũng thừa dịp hắn phân tâm, hết sức giãy ra khỏi vòng tay hắn ôm ấp.

“Em dám đánh anh?” Con ngươi đen của hắn lạnh lùng.

“Là anh bức em!”

“Em sẽ phải trả giá!”

Hắn bắt lấy nàng, không nói hai lời cúi đầu bá đạo hôn đôi môi đỏ mọng của nàng.

Nguyên Tiêu liêu chết mím môi, không cho hắn xâm nhập, nhưng bàn tay to của hắn lại đồng thời ôm gọn bộ ngực sữa mềm mại trắng nõn của nàng, bàn tay to hơi thô ráp dùng sức xoa nắn bầu ngực co giãn, một cảm giác mãnh liệt như điện giật làm nàng nhin không được kêu ra tiếng, mà chiếc lưỡi nóng như lửa của hắn cũng thừa cơ mà vào.

Nàng muốn trốn tránh chiếc lưỡi nóng bỏng của hắn, hắn lại khí phách cứng rắn muốn nàng cùng hắn dây dưa một chỗ, làm lý trí của nàng theo hắn mà trôi dần.....

“Không cần như vậy đâu!”

Tay nàng để ở trước ngực hắn, muốn kháng cự hắn tới gần, lại bị hắn dùng hai tay bắt lấy, gắt gao đặt trên đầu nàng, làm nàng không thể động dậy. Nàng xấu hổ nhắm mắt lại, lại càng cảm nhận được môi hắn trên da thịt của nàng hạ xuống vô số nụ hôn làm người ta vừa then lại nhin không được run rẩy.

đột nhiên, nàng nhin không được yêu kiều ra tiếng, bởi vì hắn cúi đầu dùng đôi môi nóng rực ngậm lấy nhụy hoa phần hồng trên bộ ngực tuyết của nàng.....

Tay kia cũng không buông tha nàng, dùng lực đạo không lớn không nhỏ xoa nắn bên kia, ngón tay còn không chừa, đùa bỡn đầu ngực phần hồng..... Từng đợt điện giật mãnh liệt làm nàng nói cái gì cũng không nên lời, toàn thân có một loại khoái cảm trước nay chưa có tràn ngập khắp tứ chi của nàng, làm của thân thể mềm mại của nàng rớt cuộc không thể nằm im lặng bất động, nàng khẽ động thân thể một chút.....

“Không được..... Không cần như vậy..... A.....” Khuôn mặt hồng hào

đỏ một chút đỏ mề hôi, miệng anh đào nhỏ hơi hơi mở ra, không ngừng phát ra thanh âm yêu kiều.

Da thịt trắng nõn bởi vì kích tình mà chuyển thành màu đỏ mê người, mái tóc tán loạn, đôi mắt khép hờ, thật sự là làm người ta mất hồn.

Nàng cảm thấy chính mình sẽ ở trong cực độ vui thích mà chết đi, đây là sự trừng phạt hần vừa rồi mới nói sao? Nguyên Tiêu hỗn loạn nghĩ. “Em có biết lần đầu tiên anh nhìn thấy em, anh đã.....” Hần nói thanh âm khàn khàn.

Ánh mắt hần cơ khát, tham lam nhìn nàng thở gấp vút vút, bộ dáng đỏ mề hôi đầm đìa mê người, kích thích hần bị mùi thơm của cơ thể làm phát cuồng lên.

Hai tay của hần âu yếm mỗi một tác da thịt mềm mại của nàng, tay hần sờ qua chỗ nào đều làm nàng cảm thấy một trận nóng, nàng bắt lực mà nhòem dậy ôm lấy hần, muốn càng cảm thụ được loại cảm giác thoải mái lại kỳ quái này.....

“Nhưng em lại thương tổn anh như vậy, thật làm anh thất vọng rồi!” Hần đem thân thể kiều nhuỷ vô lực của nàng ôm lấy, hai tay nâng lên đôi mông tuyết trắng của nàng, sau đó không để ý tới kháng nghị của nàng, lại hung hăng tiến vào.....

“Không.....” Nàng chỉ có thể vô lực đóng đưa thân mình đón ý hùa theo luật động của hần.

Dù nàng toàn thân mềm yếu vô lực, nhưng nàng vẫn theo hần cuồng liệt mà không tự chủ được phát ra thanh âm yêu kiều.....

Rốt cục, khi nàng cảm thấy chính mình lại đạt tới cực điểm, tốc độ của hần cũng đột nhiên nhanh hơn.....

“A..... A..... Trời ạ..... Khái.....”

Ở lần cuối cùng sau khi tiến vào, hần đem chính mình chôn thật sâu ở trong cơ thể của nàng, khoái cảm đột nhiên làm thân mình hần run run, tiếp theo trong cơ thể bắn nhanh ra một cỗ nhiệt lưu mãnh liệt, tràn ngập trong cơ thể ấm áp của nàng.....

Bạn đang đọc truyện *Vị Hôn Phu Ác Ma Của Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10

Đại kết cục

Nguyên Tiêu cùng ba mẹ về nhà, nàng và Minh Quang Khái đều làm như không có chuyện gì xảy ra, trên thực tế việc này cũng không khó, kỳ thực nàng luôn luôn trốn tránh hần.

Lần trước ở khách sạn, hần giống như dã thú, vĩnh viễn sẽ không thoả mãn, một lần lại một lần chiếm lấy nàng, làm nàng toàn thân vừa đau đớn lại vừa chua xót, lại được thoả mãn trước nay chưa từng có, chẳng qua nàng vẫn cùng hần giống như cũ vẫn chưa nói gì.

Nguyên Tiêu thực kinh ngạc hai người làm sao có thể phù hợp như vậy, tâm tình cũng xa xôi mà lãnh đạm như nhau.

Minh Quang Khái không có ý muốn thử cầu xin nàng cho hần một cơ hội để giải thích, ngược lại, giống như hai người so với người xa lạ chỉ có chút quen biết mà thôi.

Đây không phải là kết quả nàng mong đợi, hướng chỉ hần biết được nàng rất tùy hứng.

Bởi vậy sau một thời gian, đối với chuyện hần hôn Diêu Ái, tuy nàng vẫn rất khó chịu, nhưng ngẫm lại thấy sự tình có nhiều điểm không hợp lý lắm. Minh Quang Khái không phải không biết nhìn người, đã coi trọng nàng, cho thấy khả năng đánh giá người khác của hần đúng là không tệ, hơn nữa hần theo nàng từ nhỏ đến giờ đã hai mươi năm, chỉ trong vòng 8 tiếng như vậy, nàng nên sớm biết nhất định là do yêu nữ họ Diêu tác quái.

Cho nên..... Thật sự là nàng hiểu lầm hần sao?

Thậm hơn là, An Ny mất tích, Bạch Từ Hiên cũng không thấy, nàng không có ai để bàn bạc, chỉ có một mình ở nhà miên man suy nghĩ.

“Tiêu Tiêu a! Nhìn con gần đây tâm tình không tốt, có muốn nhân dịp này đến Nhật Bản chơi đùa không a? Công ty của ba ba chiều đãi, có thể đi đồng Kinh du ngoạn nha! Con vẫn muốn đi chứ?”

“Con..... Đúng vậy!” Nhưng ở tình huống hiện tại không lối thoát, làm sao nàng có tâm tình đi a!

“Nếu muốn đi, tốt lắm, cả nhà chúng ta cùng đi chơi, được không?”

“Vây..... Minh Quang Khái làm sao bây giờ?”

“Hần a! Hần hôm qua đã trở về Anh quốc rồi, nói là có việc muốn xử lý, cho nên không cần lo cho hần. Cả nhà chúng ta khó có dịp đều cùng nhau đi chơi, lần này nhất định phải mua sắm thả ga, đem túi tiền của lão ba con tiêu sạch.....”

Mẹ Nguyên Tiêu rất vui vẻ, nhưng Nguyên Tiêu lại không thể vui vẻ nổi, bởi vì nàng không nghĩ đến việc Minh Quang Khải lại bỏ đi mà không nói lời nào.

Vì sao? Chẳng lẽ nàng thật sự thích..... Không! Là thật tâm yêu hắn sao?

Chẳng khó nhận ra, nàng nên sớm biết tâm mình kết quả là sẽ thế này.

Haizz, vậy trước kia nàng giẫy dụa giận dỗi cái gì kia chứ?

Nguyên Tiêu một mình ngơ ngác đi tới phòng của Minh Quang Khải, quả nhiên, trong phòng đã được thu dọn sạch sẽ, laptop, di động.....mọi thứ vật dụng cá nhân của hắn đều không thấy...

Nàng ngồi trên giường, sau đó chậm rãi nằm xuống, ý muốn cảm thụ nhiệt độ cơ thể hắn, ngửi chút mùi hương trên người hắn.

Nhắm hai mắt, nàng cảm thấy chính mình thật quá quái, ít nhất nên nghe hắn giải thích một chút.

Nếu..... Hắn thật sự yêu nàng, thì hành vi đó của nàng chẳng phải cố tình đẩy hắn rời đi khỏi cuộc sống của nàng sao? Nếu như Điều Ái lại nhân cơ hội này mà xông.....vào.....

Nguyên Tiêu lập tức nhảy dựng lên, muốn đi tìm Minh Quang Khải ngay lập tức, cứ nghĩ đến hắn sẽ để khuỷu tay vòng qua eo một nữ nhân nào khác, nàng thật không chịu nổi nữa.

Nàng vội chạy về phòng mình, mở di động lên như điện, muốn gọi ngay cho hắn, nhưng kết quả là di động hết pin.

Chưa sạc pin!

Đáng giận! Cục pin khốn khiếp không hoạt động, căn bản chưa được sạc! Nguyên Tiêu vừa thật muốn khóc, thì nhớ ra chỉ trong danh bạ di động mới có số điện thoại của hắn, lúc trước cũng bởi vì dỗi hắn, mà chưa từng chủ động gọi điện thoại cho hắn.

Vội vàng cắm điện sạc pin, nàng nặng nề mà thở dài một hơi, trong lòng thầm mắng chính mình là đứa đại ngu ngốc, quý hẹp hòi.

Hắn nói có vẻ đúng, nàng lúc nắng lúc mưa, bất quá về sau sẽ không như vậy nữa, nàng đã quyết định, nàng phải gả cho hắn.

Tuyệt đối là vậy! Nàng phải gả cho hắn! Vì nàng chẳng sợ mạo hiểm, có lẽ từ lúc đó hắn đã xâm chiếm hết trái tim nàng, nàng cũng không muốn vì trốn tránh ngày hôm nay mà tiếc nuối ngày sau. Nói thật, kẻ ngốc kia đối với nàng luôn bằng một tấm tâm tình, nàng biết bản thân mình ý chí sắt đá, kết quả vẫn là không kháng cự được.

Nhưng mặc kệ như thế nào, nàng đều muốn hắn, nàng muốn nói cho hắn biết là nàng thương hắn, nàng nguyện ý tin tưởng hắn.

Sau đó bọn họ nhất định có thể trải qua những ngày vui vẻ, hạnh phúc cùng nhau, tốt nghiệp xong là có thể đính hôn trước, chờ đến khi kết hôn, nàng mới giúp hắn sinh một cục cưng mập mập béo tròn, tạo nên một gia đình hạnh phúc lại mỹ mãn.

Cục cưng..... Nàng sờ sờ bụng của mình, lại nhớ tới lúc trước hai người bọn họ một lần lại thêm một lần lửa nóng ân ái càng lớn, nàng đều thúc hắn tìm cách tránh, chắc không may đến trúng thưởng chứ..... Nhưng mà ngày đó trong bể bơi.....

Thật sao? Thật may mắn như vậy sao? Nhưng nàng tin tưởng nàng cùng hắn sẽ trải qua những ngày vui vẻ, hạnh phúc, đứa nhỏ cũng là kết tinh tốt đẹp nhất.

Tầm mắt của nàng dừng trên bó hoa hồng hắn tặng đang đặt trên bàn, được cắm trong một bình hoa thủy tinh trong suốt, Hoa hồng kiêu diễm đỏ tươi, ướm ắt ngoại trừ gai nhọn cũng không có thêm thứ gì đẹp.

Hắn từng nói qua hoa có gai càng thêm ý nhị.....

Aizz! Tên đại ngu ngốc đó, đóa hoa có gai, hắn còn nằng nặc muốn chạm vào, hiện tại tay đầy vết thương, thấy vui chưa?

Bất quá đối với sự kiên trì của hắn, nàng đã muốn đầu hàng, vì nàng không hề kiên trì, nàng yêu hắn thật lòng.

Vừa thấy pin điện thoại sạc được hai nửa, nàng lập tức bấm số điện thoại của hắn, chuông reo cả buổi, nhưng không có người nhận.

Kỳ quái..... Nàng nhử mày nhìn số điện thoại trên màn hình di động..... Cũng không có bấm sai a? Chẳng lẽ hắn cũng không mang theo điện thoại? Vậy muốn tìm hắn phải làm sao?!

Giờ này khắc này Nguyên Tiêu mới phát hiện, nàng chẳng hề quan tâm đến Minh Quang Khải chút nào, lúc trước khi hắn luôn ở bên cạnh nàng dẫu đưa không rõ, nàng đều ngại phiền, nay hắn không còn tại, nàng cảm thấy giống như đang thiếu cái gì đó, đầu óc trống rỗng.

Lúc này, nàng nghe được tiếng của mẹ, nghĩ tới chắc chắn mẹ nhất định biết số điện thoại của Minh Quang Khải, nàng liền gọi.

“Mẹ!”

“Chuyện gì a? Bảo bối.”

“Mẹ, người có biết số điện thoại ở Anh của Minh Quang Khải không?” Nàng cố tình nói như đang hỏi tình hình thời tiết, chẳng qua vẫn không thể qua được ánh mắt hoài nghi của mẫu thân.

“Tiêu Tiêu, không phải con yêu thằng bé đó chứ?”

“Con làm sao mà.....” Nàng vốn nghĩ phải chối phang, phản bác, phủ nhận, nói dối, với một đồng lý do trong đầu.

Mẹ kéo tay nàng, đi tới chiếc ghế dựa ngồi xuống một bên, tiếp theo ôn nhu nói: “Con phải biết đứa nhỏ A Khải đó là thanh mai trúc mã với con, hơn nữa hai đứa cũng có hôn ước, so với nam nữ xa lạ bình thường, không giống với quan hệ của con với nó, con thật sự không nên bắt nạt thằng bé như vậy.”

“Mẹ, con bắt nạt hắn bao giờ?”

“Có thật là không có? Mẹ sinh con, đừng cho là mẹ không biết tính bướng bỉnh của con, lúc trước không nói với con, tất cả bởi vì A Khải không muốn ép con, nó cũng rất tin tưởng có thể thu phục được con, để con tự nhận thức nó, nào biết nha đầu nguoi dối với hắn tất cả phá hủ!”

“Con.....”

“Con phải hiểu là, tình yêu chân thật đến không dễ, một khi đến, con nên cố gắng nắm chắc, nếu không mất đi, lại hối hận không kịp.”

“Mất đi?” Nguyên tiêu có chút bất an nói: “Cái gì mất đi a? Mẹ, mẹ nói mất đi cái gì a?”

“Mẹ không biết quan hệ hai đứa bây làm sao, mà thằng bé nói về sau chắc nó không đến nữa.”

“Cái gì?!”

“Hơn nữa thằng bé cũng nói với ông nội của nó, nếu nó không thuyết phục được con đồng ý gả cho nó, nó nhất định về Anh học tiếp, chuẩn bị tốt để tiếp quản xí nghiệp của gia tộc, đồng thời chuẩn bị giới thiệu các cô nhà khác cho nó...”

Sắc mặt Nguyên Tiêu trắng bệch, bên tai chỉ quanh quẩn mấy tiếng — hắn sẽ không trở về nữa, lại sẽ có hôn thê mới.....

Vậy nàng..... Nàng..... Nàng..... Làm sao bây giờ a?

Nhìn đến sắc mặt trắng bệch của con gái, mẹ của Nguyên Tiêu hiền lành vỗ vỗ vai nàng kiên,

“Đừng quá thương tâm, nếu người thật sự không thích hắn.....”

“Mẹ, con thương hắn! Con không muốn hắn có vị hôn thê mới đâu! Con không muốn...”

Nàng khóc nức nở, gục bên cái ôm ấm áp của mẫu thân, nàng khóc rất thương tâm, bởi vì cái sự tùy hứng của mình, mà nàng mất hạnh phúc cả đời. “Đứa ngốc, vậy mà con lại tra tấn thằng bé si tình kia, giờ biết đau lòng rồi phải không”

“Mẹ, không thể trách con, hắn vừa ưu tú, vừa đẹp trai, trong trường học có thể nói là hô phong hoán vũ, nữ sinh người nào lại không thích hắn. Con lại bình thường, lại không thông minh, làm sao có thể thắng người khác?” Nàng khóc sụt sùi, thiết tình nói.

“Đưa con ngốc nghếch này, không phải con luôn dũng cảm, luôn là đứa chấp nhận sự thật, cũng luôn khinh thường chuyện con gái không dám đấu tranh vì tình yêu sao, vì sao vừa mới gặp được, đã lùi bước, chưa đánh đã bại? Kết quả đâu? Con đã như vậy hiểu lầm A Khải, làm tổn thương cảm của nhau, Con hồ ly tình kia lại chẳng suy siêng gì, ngược lại, làm không tốt, lại đem người mình yêu dâng lên cho kẻ khác, vậy chẳng phải càng rắc rối lớn sao?” Nguyên Tiêu rung rung trợn to hai mắt. Trời ạ! Nàng thật ngốc như vậy sao?

Quản thật không nghĩ tới!

“Ta là mẹ con, con cho là mẹ nói gạt con sao? Chẳng qua đến lúc con người trưởng thành, ta hy vọng con có thể học tập cách yêu một người như thế nào, nhưng con lại học không tốt chút nào.”

“Con biết con sai rồi! Kỳ thật con đã sớm biết sai lầm rồi, nhưng con vẫn không thể không chế lòng ghen tỵ, hơn nữa con rất sợ hắn thay lòng đổi dạ, nếu như hắn vì vậy mà vứt bỏ con, con nhất định sẽ chịu không nổi!” “Như vậy con đã tính buông tha cho thằng bé, cho nó có vị hôn thê mới, sau đó đã quên con?”

Nguyên Tiêu nước mắt càng chảy càng nhiều, liều mình lắc đầu: “Không phải, không phải! Con không muốn!”

“Nếu con đã quyết định muốn nam nhân này, vậy sao phải con nên toàn lực đi tranh thủ hay không?”

“Con.....”

Lão nương của Nguyên Tiêu cư nhiên gõ đầu nàng một cái.

“A! Mẹ, đau lắm!”

“Đúng là con vẫn làm ta hoài nghi? Thằng bé đó yêu con sâu đậm vậy, tuyệt đối chính là một nửa của con!”

“Hắn có với mẹ hắn yêu con sao?”

“Có a! Thật sự còn nói rất chân thành!”

“Khi nào?”

“Mới trước đây, lúc hắn trộm thân của con bị ba ba con phát hiện.”

Một người đứng ban công một toà biệt thự bên bãi biển, nhìn ánh trăng lóe ngân quang trên mặt biển, tâm Minh Quang Khải vẫn là âm ỉ đau. Hắn và Nguyên Tiêu hai người từng cùng nhau ngắm biển, nàng kiều diễm vô lực nằm trong vòng tay hắn, miệng còn ngọt ngào kêu hắn. .... Khi đó hắn sớm đã bị nàng làm đến thần hồn điên đảo, không thể tự kiềm chế, hắn chưa từng đối một nữ nhân nào ăn nói khép nép như thế, toàn tâm bao dung, nhưng nàng chỉ vì một chuyện nhỏ, dùng một nam nhân khác đến chọc tức hắn, ngay cả giải thích cũng không cho hắn cơ hội. Không tin tưởng hắn đó nguyên nhân làm hắn tổn thương nhiều nhất.

Đột nhiên, có một tiếng nói của nữ nhân từ phía sau truyền đến, hắn không quay đầu, bởi vì hắn mặc kệ nữ nhân kia là ai.

Vưu Hân Quyên, ông nội nói là đã thay hắn lựa chọn vị hôn thê khác. Hắn cười lạnh, đời này trong lòng hắn chỉ có cái “bánh trôi” kia, vị hôn thê của hắn cũng chỉ có thể là Nguyên Tiêu, về phần nữ nhân khác, hắn chẳng cần. Một đôi tay từ phía sau nhẹ nhàng ôm lấy hắn, nhưng hắn lập tức hung hăng bỏ tay đối phương ra.

“Không cho phép chạm vào tôi!” Đôi tay lại ôm lấy hắn, lần này ôm càng nhanh, tựa hồ không muốn buông hắn ra.

“Vưu Hân Quyên! Tôi đã nói với cô, không cho phép chạm vào tôi, bằng không tôi đánh cô thì đừng trách! Cho dù cô là con gái, tôi cũng không nể mặt!”

“Ngay cả em mà cũng không nể mặt sao?”

Nghe tiếng, lòng hắn đột nhiên nhảy dựng, lập tức quay đầu, phát hiện nữ nhân đứng phía sau chính là người hắn thương nhớ bấy lâu.

“Tiêu Tiêu?!”

“Ngay cả em mà anh muốn đánh sao?” Nguyên Tiêu ngắt lời hắn. Hắn chấn động, con người đen ngung động một chút, thân thủ muốn chạm vào nàng, nhưng nhớ đến trước đó làm nàng tổn thương, liền chần chờ. Nguyên Tiêu nhìn tay hắn đang giơ lên trên không, trong lòng không khỏi cảm thấy đau đớn, nước mắt không tự chủ được rơi xuống.

“Sao em lại khóc?”

“Vì sao anh không ôm em giống trước kia?” Trước kia nàng trăm ngàn lần không muốn, hắn lại mãnh liệt yêu, mãnh liệt ôm nàng, hiện tại vì sao hắn lại chần chờ?

Hắn trầm mặc một chút, sau đó liền dùng sức ôm lấy nàng, ôm thật nhanh, giống như đời này không bao giờ muốn tách ra nữa.

“Anh không phải đang nằm mơ chứ? Em muốn anh ôm bao lâu, anh sẽ liền ôm bấy lâu.”

“Thành thực xin lỗi, em lúc nào cũng tùy hứng.”

“Không! Tại anh đối với em rất thô lỗ, nếu em không thích, anh cam đoan anh sẽ sửa. ....”

“Em thích.”

“Cái gì?”

Nàng lập tức cúi đầu, sau đó xoay người đầu cúi đầu đi về phía trước, hắn cũng đi theo sau.

Phát hiện thấy hành lý của nàng đặt ở cửa, hắn không nói gì tiêu sái bước qua, nhấc va li vào trong phòng, khóa cửa.

“Không có vali em làm sao cũng không đi được!”

Hành vi của hắn chẳng khác gì của đứa trẻ con, hắn nghĩ làm vậy là có thể ngăn cản không cho nàng rời đi sao?

Bất quá, nàng đã đến đây, sẽ không tính chuyện bỏ đi, quyết định muốn hắn cho nàng công đạo.

“Không, em không đi.”

Con ngươi đen của hắn chợt lóe sáng, dừng trên khuôn mặt xinh đẹp thâm tình của nàng.

“Em nói lại lần nữa xem.”

Nàng không nói lời gì nữa, chỉ dùng một đôi mắt to ngập nước nhìn hắn chăm chú.

Hai người đều không nói nữa lời, bởi vì hết thấy đều không cần phải nói ra.

Bất quá.....

“Anh muốn em rành mạch, rõ ràng nói ra.”

Mặt nàng chợt ửng hồng, “Minh Quang Khải.....”

Hắn ôm nàng, lòng tràn đầy vui mừng, hoà vào mùi hương thơm toả ra từ tóc của nàng, “Bánh trôi của anh, anh xin em!”

Hoàn toàn chôn trong cảm giác an toàn và ấm áp trong lòng ngực hắn, nàng cảm thấy một hạnh phúc chưa từng có từ trước đến nay.

“Anh mắng em đi! Em đối với anh thật không tốt.”

“Thật sự em muốn vậy sao?”

“Sao anh không muốn trách em?”

“Không! Anh không nỡ, anh yêu em còn không kịp rồi, làm sao chửi mắng em chứ, chẳng qua đúng là em thật sự rất nhẫn tâm, cứ như vậy mà hiểu lầm anh!”

“Em thành thực xin lỗi! Em nên bồi thường cho anh như thế nào đây?”

“Em chỉ cần trước mặt anh thề, em cả đời sẽ yêu duy nhất mình anh.” “Em cả đời sẽ yêu duy nhất mình anh” Chán ghét! Nổi cả da gà.

“Em còn phải thề, em đời này chỉ theo mình anh, em tuyệt đối không được liếc mắt với nam nhân khác, cũng không cho bọn họ chạm vào, nhất là.....”

“Nhất là Bạch Tử Hiên, đúng không?” Nhìn về mặt hắn, xem ra nàng là nói trúng rồi.

---Toàn Văn Hoàn---

Bạn đang đọc truyện *Vị Hôn Phu Ác Ma Của Ta* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.